

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

A. Obecná část

B. Zvláštní část

K § 1 – Předmět úpravy

Návrh vyhlášky navazuje na zákonem o kybernetické bezpečnosti stanovená zmocnění k vydání prováděcího právního předpisu, kterým se stanoví kritéria pro identifikaci a určení regulovaných služeb, stanovení režimů poskytovatelů regulovaných služeb a podmínky jejich změny, a také kritéria pro určení poskytovatele regulované služby, kterému plynou povinnosti z mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce.

Tato ustanovení – která lze sdružit do tří hlavních logických a spolu sice propojených, ale vzájemně nezávislých, celků – představují předmět úpravy návrhu vyhlášky. Jejich společným jmenovatelem je pak skutečnost, že právě tyto tři celky stanovují v detailu to, na jaké orgány a osoby se budou vztahovat pravidla daná zákonem.

S ohledem na kritéria pro identifikaci a určení regulovaných služeb, stanovení režimů poskytovatelů regulovaných služeb a podmínky jejich změny se současně plní referenční povinnost ve vztahu ke směrnici NIS2, která má být návrhem vyhlášky nejen implementována, ale má na ni být rovněž uveden odkaz.

K § 2 – Vymezení pojmů

V prvé řadě je potřeba mít v rámci celého návrhu vyhlášky na paměti, že stanovení každé regulované služby je ve své podstatě použití pojmů samo o sobě. Zpravidla se na tyto pojmy použijí buď definice obsažené v jiných národních právních předpisech (např. přenosová soustava, resp. držitel licence na přenos elektřiny podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů), nebo je nutno při jejich interpretaci použít eurokonformní výklad. Směrnice NIS2 vedle definic či alespoň vymezení každé regulované služby v rámci příloh I a II stanovuje také hlavní sadu kritérií, která se promítá do celého obsahu této regulace. Kritéria jsou z velké části postavena na velikosti podniku stanoveného podle doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (dále jen „doporučení Komise“). Návrh vyhlášky pak s těmito kategoriemi pracuje v rámci celého svého obsahu a z tohoto důvodu v ustanovení o vymezení pojmů na zmíněné doporučení Komise odkazuje. Obdobně je tomu také v případě tzv. CZ-NACE klasifikací, což jsou klasifikace ekonomických činností podle sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb., o zavedení Klasifikace ekonomických činností.¹

S výše uvedeným souvisí skutečnost, že definování velikostí podniků přes přesažení hraničních hodnot by mohlo vytvořit pro adresáty normy domněnku, že cílem těchto definic bylo neaplikovat doporučení Komise v celém jeho obsahu, ale využít pouze hraničních hodnot v něm obsažených. Aby bylo tomuto výkladu výslovně zabráněno, stanovuje odstavec 2 povinnost aplikovat doporučení Komise v celé jeho šíři, tj. aplikovat také relevantní vazby mezi majetkově spřízněnými organizacemi.

¹ Klasifikace CZ-NACE včetně doprovodných materiálů je k dispozici na internetových stránkách Českého statistického úřadu (odkaz zde: https://www.czso.cz/csu/czso/klasifikace_ekonomickych_cinnosti_cz_nace). Podpůrně lze vycházet z přehledové stránky k CZ-NACE klasifikaci dostupných na www.nace.cz.

Ze stejného důvodu obsahuje toto ustanovení také odstavec 3, který má však zcela opačný efekt – v souladu s ustanovením čl. 2 odst. 1 směrnice NIS2 se čl. 3 odst. 4 přílohy doporučení Komise pro účely směrnice nepoužije. Obsah tohoto odstavce se tedy nepoužije ani v případě návrhu vyhlášky. Na tento odstavec není možné odkázat přímo, protože doporučení Komise bylo přijato ještě před vstupem České republiky do Evropské unie a prozatím neexistuje oficiální český překlad tohoto doporučení. Pro snížení právní nejistoty adresátů proto byla přijata varianta s uvedením celé výjimky právě v rámci návrhu vyhlášky.

Pro výklad doporučení Komise a jednotlivých pravidel pro počítání velikosti podniku a zohledňování vazeb mezi majetkově spřízněnými organizacemi lze využít zejména oficiální Uživatelskou příručku k definici malých a středních podniků Evropské komise² nebo výkladové materiály k použití definice malých a středních podniků od Agentury pro podnikání a investice³. Využít lze i další materiály od Evropské komise (dostupné pouze v anglickém jazyce).⁴

K § 3 – Regulované služby

Ustanovení o regulovaných službách navazuje velmi úzce na definici regulované služby a ustanovení o kritériích pro určení poskytovatele regulované služby uvedené v zákoně o kybernetické bezpečnosti a tvoří tak základ veškeré regulace tím, že stanovuje rozsah výsledné úpravy regulace poskytovatelů regulovaných služeb. Ustanovení tohoto návrhu na úrovni vyhlášky navazuje na zákonné rozdělení na „kritéria pro identifikaci regulované služby“ a „kritéria pro určení regulované služby“.

Kritéria pro identifikaci regulované služby jsou dána odstavcem 1, který stanoví, že hlavním způsobem stanovení regulovaných služeb je naplnění kritérií uvedených v příloze této vyhlášky. Úkolem orgánu nebo osoby je provést samoidentifikaci zhodnocením naplnění kritérií v příloze této vyhlášky. Jak je stanoveno již v zákoně o kybernetické bezpečnosti, k naplnění kritérií dochází objektivně, tedy určitá služba je považována za regulovanou službu již v momentě, kdy dojde k naplnění kritérií, a není tedy podstatné, kdy dojde ke zhodnocení kritérií.

Vedle toho stanovuje samostatný proces odstavec 2, který pracuje s kritérii pro určení regulované služby. Oproti kritériím pro identifikaci regulované služby je v případě kritérií pro určení dáno, že regulovaná služba může být určena jen v případě, že Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost vyhodnotí sám ze své činnosti naplnění kritérií pro určení a vydá rozhodnutí. V tomto případě dochází k určení regulované služby až v momentě nabytí účinnosti daného rozhodnutí. Samoidentifikace subjektem se v tomto případě nepoužije a jakékoliv snahy o přihlášení se k regulované službě prostřednictvím naplnění kritérií pro určení poskytovatele regulované služby je potřeba vnímat jako podnět k zahájení řízení o určení regulované služby.

Zároveň je však potřeba konstatovat, že podle odhadů se oproti samoidentifikaci bude v případě určení jednat jen o marginální počet budoucích poskytovatelů regulovaných služeb.

K § 4 – Kritéria pro určení regulované služby

Jak již z obsahu ustanovení o regulovaných službách vyplývá, toto ustanovení stanovuje kritéria potřebná pro určení regulované služby rozhodnutím Úřadu, tedy pro jeden ze dvou

² Dostupná na internetových stránkách Úřadu pro publikace Evropské unie (např. pod odkazem <https://op.europa.eu/cs/publication-detail/-/publication/756d9260-ee54-11ea-991b-01aa75ed71a1>).

³ Dostupné na internetových stránkách Agentury pro podnikání a investice (např. pod odkazem <https://www.agentura-api.org/cs/metodika-op-tak/>).

⁴ Dostupné např. pod odkazem https://single-market-economy.ec.europa.eu/smes/sme-definition_en.

způsobů jak stanovit regulované služby. Každý z odstavců tohoto ustanovení stanovuje jednu sadu kritérií, resp. jeden z typů určení regulované služby.

Prvním typem uvedeným v odstavci 1 je naplnění speciálních kritérií pro určení regulované služby, které vychází z požadavků směrnice NIS2. Obsah tohoto odstavce je přímým odrazem obsahu čl. 2 odst. 2 písm. b) až e) této směrnice a zohledňuje kritické scénáře, které by mohly nastat, pokud by orgány nebo osoby naplňující uvedená kritéria sice poskytovaly některou ze služeb uvedených v příloze návrhu této vyhlášky, ale zároveň nedosahovaly potřebné velikosti v souladu s doporučením Komise. Jsou-li tedy naplněna tato speciální kritéria, může Úřad rozhodnout, že daná služba je regulovanou službou, byť by její poskytovatel nenaplnil velikostní kritéria dle doporučení Komise.

Druhým typem uvedeným v odstavci 2 je poskytování takové služby, která není identifikovatelná podle obsahu přílohy návrhu vyhlášky, nicméně je nebo v budoucnu bude pro fungování České republiky natolik zásadní, že bude naplňovat jak počet potenciálně zasažených osob, tak i potenciální ohrožení významných chráněných zájmů specifikovaných v řešeném odstavci.

Třetím typem uvedeným v odstavci 3 je služba obdobná službě uvedené v odstavci 2, nicméně v tomto případě mající možnost podstatně ovlivnit některého z poskytovatelů regulované služby v režimu vyšších povinností. Tak jako je smyslem kybernetické bezpečnosti v případě služby v odstavci 2 posílit zajištění služby mající významný vliv na obyvatelstvo, je smyslem služby v odstavci 3 posílit zajištění služby potenciálně ohrožující zajištění jiných již regulovaných služeb.

Posledním typem určení uvedeným v odstavci 4 je naplnění kritéria kritického subjektu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557 ze dne 14. prosince 2022 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně kybernetické bezpečnosti v Unii a o změně nařízení (EU) č. 910/2014 a směrnice (EU) 2018/1972 a o zrušení směrnice (EU) 2016/1148 (směrnice NIS 2), tzv. směrnice CER. Obsah tohoto odstavce je přímým odrazem obsahu čl. 2 odst. 3 směrnice NIS2. Do doby přijetí změn obsažených ve směrnici CER, resp. její transpozice do národního práva, odkazuje návrh vyhlášky na obsah dosavadní právní úpravy kritické infrastruktury, a to na prvky kritické infrastruktury podle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon).

Jak plyne z povahy všech výše uvedených kritérií pro určení poskytovatele regulované služby, není možné nebo praktické uvažovat v těchto případech o samoidentifikaci zvláště z toho důvodu, že jednotlivé subjekty často nemusí disponovat informacemi nezbytnými pro vyhodnocení naplnění některých kritérií, a proto je naplnění těchto kritérií spojeno s rozhodnutím Úřadu.

K § 5 – Režim poskytovatele regulované služby odpovídající konkrétní regulované službě

Ustanovení o stanovení režimu poskytovatele regulované služby stanovené v návrhu vyhlášky navazuje na ustanovení v zákoně, které stanovuje, že poskytovateli regulované služby je také potřeba přiřadit tzv. režim poskytovatele regulované služby, který může být jak tzv. vyšších povinností, tak i také tzv. nižších povinností. Režim poskytovatele regulované služby odpovídá režimu stanovenému pro regulovanou službu podle tohoto návrhu vyhlášky (ovšem pouze v případě, že je u poskytovatele regulované služby jen jedna regulovaná služba, v případě více služeb se uplatní ustanovení v zákoně řešící tuto situaci, případně může Úřad rozhodnout o „povýšení“ poskytovatele regulované služby do režimu vyšších povinností v souladu s odst. 3).

Návrh vyhlášky je koncipován tím způsobem, že je režim spojen s regulovanou službou prostřednictvím kritéria poskytovatele regulované služby. Jinými slovy, každá služba,

resp. každé kritérium poskytovatele regulované služby v rámci přílohy návrhu vyhlášky má přiřazeno konkrétní režim poskytovatele regulované služby.

Ustanovení odstavce 2 má za cíl odstranit nejasnosti v situaci, kdy jeden poskytovatel regulované služby naplňuje více kritérií poskytovatele regulované služby v rámci jedné stejné regulované služby. Tato situace může nastat typicky tam, kde je u jedné služby použito ještě typově jiné kritérium než je velikost podniku. Pokud je pak např. podnik velikostí sice střední (tedy typicky by tím naplňoval kritérium odpovídající režimu nižších povinností), ale zároveň naplňuje nějaké další kritérium odpovídající v rámci stejné služby režimu vyšších povinností (např. typicky disponuje výrobnou o určité kapacitě nebo provádí sériovou výrobu apod.), pak na základě tohoto ustanovení nemá tato jeho služba dva režimy, ale pouze jeden režim, režim vyšších povinností.

Odstavec 3 reaguje na specifickou situaci, kdy poskytovatel regulované služby na základě kritérií v příloze této vyhlášky spadne do režimu nižších povinností, nicméně Úřad rozhodne o jeho „povýšení“ do režimu vyšších povinností na základě naplnění některého z kritérií pro určení regulované služby dle § 4 odst. 1 této vyhlášky. Přestane-li daný poskytovatel regulované služby naplňovat kritérium, které bylo důvodem pro rozhodnutí o změně jeho režimu, rozhodne Úřad o pominutí tohoto důvodu, což může mít za následek navrácení poskytovatele do původního režimu platného před rozhodnutím Úřadu.

Odstavec 4 je speciálním ustanovením, které přiřazuje režim poskytovatele regulované služby těm poskytovatelům regulovaných služeb, kteří byli určení rozhodnutím Úřadu, tedy ne prostřednictvím naplnění identifikačních kritérií v příloze vyhlášky. Z důvodu povahy kritérií, tedy *a priori* vysoké důležitosti toho subjektu, který je naplní, se v případě těchto poskytovatelů regulovaných služeb bude vždy jednat o režim vyšších povinností.

K § 6 – Kritéria pro určení poskytovatele regulované služby, kterému plynou povinnosti z mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce

Toto ustanovení stanovuje kritéria pro určení poskytovatele regulované služby, kterému plynou povinnosti z mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce podle § X [Povinnosti spojené s prověřováním bezpečnosti dodavatelského řetězce] zákona.

Odstavec 1 pak definuje písmeny a) – o) konkrétní kritéria uvedená u jednotlivých odvětví v příloze této vyhlášky, které musí poskytovatel regulované služby naplnit k tomu, aby se stal subjektem mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce. Kritéria jsou následující:

- písm a) Odvětví 1. Veřejná správa, služba 1.1. Výkon svěřených pravomocí, bod I. písm. a) až f) - prostřednictvím kritérií jsou vybrány skupiny organizací v rámci veřejné správy, u kterých by narušení bezpečnosti jejich aktiv mohlo vést k významnému systémovému omezení služeb pro občany státu a chod státu jako takový, dále pak organizace pracující s největším množstvím osobních údajů, a to i zvláštních kategorií osobních údajů. Rovněž bylo zohledněno hledisko, že stát by měl v rámci naplňování zajištění nedistributivního práva na bezpečnost být tím, kdo pro zajištění bezpečného digitálního prostředí pro občany zajišťuje co nejvyšší míru bezpečnosti. Dalším aspektem bylo pak zohlednění zařazení některých organizací mezi subjekty kritické infrastruktury. Vzhledem k výše uvedenému je významným aspektem i tzv. reputační riziko, kdy státní organizace, které jsou zodpovědné za zajištění nedistributivního práva občanů na bezpečnost případně neriskují pouze pověst sebe jako organizace, ale i důvěru občanů ve stát a v to, jak zajišťuje jejich právo na bezpečnost. V neposlední řadě je zařazení těchto organizací mezi poskytovatele regulované služby, na které se vztahují

povinnosti plynoucí z mechanismu prověřování dodavatelského řetězce, vedeno i zvýšeným výskytem situací tzv. proprietárního uzamčení (vendor lock-in) v rámci veřejnosprávního segmentu regulovaných osob.

- písm. b) Odvětví 2. Energetika – Elektřina, služba 2.1. Výroba elektřiny, bod I. písm. b) – vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o síťové odvětví, toto kritérium (držitel licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona disponující výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW) míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších elektráren v České republice. Cílem zahrnutí těchto elektráren do mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek elektrické energie (tzv. blackout) způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem, jelikož výroba elektřiny je první službou, od které se další služby (přenos elektřiny, distribuce elektřiny ad.) odvíjí a mohou na ní být závislé,
- písm. c) Odvětví 2. Energetika – Elektřina, služba 2.2. Provoz přenosové soustavy elektřiny – jak již bylo zmíněno výše, jedná se o síťové odvětví a nelze tak na činnosti související s elektřinou pohlížet jako na samostatné bloky, ale na soustavu vzájemně se ovlivňujících prvků. Služba provoz přenosové soustavy tvoří páteř elektrizační soustavy, zajišťuje propojení elektrizační soustavy se zahraničními soustavami a dále slouží pro vyvedení výkonu z velkých systémových elektráren. Toto kritérium tak má za cíl zahrnout poskytovatele výše uvedené regulované služby, jelikož se jedná o strategicky významný subjekt a kybernetický bezpečnostní incident by mohl způsobit fatální důsledky,
- písm. d) Odvětví 2. Energetika – Elektřina, služba 2.3. Provoz distribuční soustavy elektřiny, bod I. písm. b) – kritérium držitele licence na distribuci elektřiny disponující přenosovou kapacitou distribuční soustavy nejméně 220 MW míří na nejvýznamnější distributory elektřiny v České republice. Cílem zahrnutí těchto provozovatelů distribuční soustavy do mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek elektrické energie způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem, které by mohlo vést k zasažení velkého množství obyvatel a chodu významných podniků v České republice,
- písm. e) Odvětví 3. Energetika – Ropa a ropné produkty, služba 3.4. Provoz ropovodu, bod I. – toto kritérium (provozovatel ropovodu, který je velkým podnikem) míří na dva vnitrostátní ropovody, které jsou v České republice jediné, jedná se tak o nejdůležitější ropovody, které by v případě kybernetického bezpečnostního incidentu mohly ovlivnit celou Českou republiku. Proto toto kritérium zavádí plnit povinnost mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce,
- písm. f) Odvětví 3. Energetika – Ropa a ropné produkty, služba 3.5. Provoz produktovodu, bod I. – kritérium provozovatele produktovodu, který je velkým podnikem zavádí plnit povinnost mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce, jelikož produktovody se používají pro potrubní přepravu ropných produktů. V případě kybernetického bezpečnostního incidentu u produktovodů by tak mohlo dojít k ovlivnění přepravy motorových paliv a tím následně k ovlivnění velkého množství obyvatel i chodu významných podniků České republiky,
- písm. g) Odvětví 4. Energetika – Plynárenství, služba 4.2. Provoz přepravní soustavy plynu – služba provoz přepravní soustavy plynu je zřízována ve veřejném zájmu a slouží k přepravě plynu mimo jiné i se zahraničními

plynárenskými soustavami. Tato služba je v České republice vykonávána prostřednictvím jediného nezávislého podniku, který je pro tuto službu držitelem licence dle energetického zákona. V případě kybernetického bezpečnostního incidentu u tohoto poskytovatele regulované služby by tak mohlo dojít k ovlivnění přepravy plynu a tím následně k ovlivnění následných činností, např. distribuci plynu koncovým odběratelům mezi nimiž jsou nejen fyzické, ale i právnické osoby,

- písm h) Odvětví 4. Energetika – Plynárenství, služba 4.3. Provoz distribuční soustavy plynu, bod I. – jak již bylo zmíněno výše, i u plynárenství se jedná o síťové odvětví a vykonávané služby jednotlivými poskytovateli na sebe mnohdy bezprostředně navazují, z toho důvodu toto kritérium (držitel licence na distribuci plynu podle energetického zákona, který je velkým podnikem) cílí na nejvýznamnější distributory plynu v České republice, kteří zajišťují i činnosti související se zabezpečením spolehlivého a bezpečného provozu distribuční soustavy a kteří by tak měli plnit povinnosti dle mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce,
- písm i) Odvětví 12. Letecká doprava, služba 12.4. Řízení letového provozu nad vzdušným prostorem České republiky – poskytovatel regulované služby v tomto případě je zodpovědný za řízení letového provozu nad celým územím státu a narušení bezpečnosti ve vztahu k jeho aktivům by tak mohlo mít dopady na samotné fungování státu a významně ohrožit bezpečnost obyvatelstva,
- písm. j) Odvětví 12. Letecká doprava, služba 12.9. Letové navigační služby, bod I. – tito poskytovatelé regulovaných služeb dodávají nepostradatelné podklady pro řízení letového provozu nad vzdušným prostorem ČR a narušení jejich bezpečnosti by tak mohlo vést dominovým efektem k dopadům obdobným těm uvedeným výše v rámci písm. i,
- písm. k) Odvětví 13. Drážní doprava, služba 13.1. Stavění vlakových cest na celostátní úrovni – tato služba je specifická v tom ohledu, že existuje pouze omezené množství železniční infrastruktury a tato síť není tak rozsáhlá, jako například infrastruktura silniční dopravy. Z toho plyne základní omezení. V případě, že by došlo ke kybernetickému bezpečnostnímu incidentu a následné nehodě na některém z úseků železniční tratě, není možné ho jednoduše a rychle nahradit jinou trasou. Tato skutečnost s sebou přináší riziko, že v případě scénáře, během něhož by došlo k uzavření větší části železniční infrastruktury, by takové omezení mohlo mít závažné dopady,
- písm. l) Odvětví 16. Digitální infrastruktura a služby, služba 16.1. Poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, bod I. písm. c) a d) - narušení bezpečnosti informací těchto subjektů by mělo s ohledem na počet a významnost odběratelů této služby potenciálně dominový efekt ovlivňující významně chod státu a poskytování služeb pro občany,
- písm. m) Odvětví 16. Digitální infrastruktura a služby, služba 16.2. Poskytování veřejně dostupné sítě elektronických komunikací, bod I. písm. c) a d) - narušení bezpečnosti informací těchto subjektů by mělo s ohledem na počet a významnost odběratelů této služby potenciálně dominový efekt ovlivňující významně chod státu a poskytování služeb pro občany,
- písm. n) Odvětví 16. Digitální infrastruktura a služby, služba 16.5. Správa a provoz registru internetových domén nejvyšší úrovně - Správce a provozovatel registru domén nejvyšší úrovně je tím, kdo zajišťuje funkčnost domén s doménovým jménem nejvyšší úrovně pro Českou republiku, tedy „.cz“, narušení bezpečnosti informací v rámci jeho aktiv by tak opět vedlo k významnému

dominovému efektu a mělo dopad, jak na poskytování služeb občanům státu, tak i na chod státu jako takový, a

- písm. o) Odvětví 16. Digitální infrastruktura a služby, služba 16.6. Poskytování služby cloud computingu, bod I. písm. b) - provozovatel tzv. státního cloudu je osobou, která agreguje data nejdůležitějších systémů státu v rámci infrastruktury, kterou za tímto účelem provozuje a jeho dopad na fungování veřejné správy tak může mít významný dominový efekt.

Vedle výše uvedených kritérií stanovuje odstavec 2 samostatný proces, kterým může být poskytovatel regulované služby v režimu vyšších povinností určen subjektem mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce i v případě, kdy Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost vyhodnotí sám ze své činnosti, že by narušení bezpečnosti informací poskytovatele regulované služby mohlo způsobit závažný dopad na bezpečnost České republiky nebo vnitřní či veřejný pořádek. Úřad tak může podle zákona učinit rozhodnutím, ve kterém uloží poskytovateli regulované služby v režimu vyšších povinností plnit povinnosti mechanismu prověřování bezpečnosti dodavatelského řetězce podle § X [Povinnosti spojené s prověřováním bezpečnosti dodavatelského řetězce] zákona.

K § 7 – Účinnost

Protože podstatnou část návrhu zákona a prováděcích právních předpisů tvoří transpozice směrnice NIS2, je také stanovení účinnosti nové právní úpravy s požadavky této směrnice úzce spojeno. V souladu s obsahem čl. 41 odst. 1 jsou členské státy povinny přijmout a zveřejnit opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí do 17. října 2024, přičemž od 18. října 2024 se tato opatření použijí. Z tohoto důvodu je také nutné, aby byla právní úprava podle tohoto návrhu zákona a jeho prováděcích právních předpisů přijata nejpozději k 18. říjnu 2024 a zároveň ještě předtím byla zajištěná dostatečná legisvakanční lhůta, aby se povinné orgány a osoby stihly připravit na veškeré povinnosti.

K Příloze vyhlášky

K Odvětví: Veřejná správa

Odvětví Veřejné správy je jedním z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy prostřednictvím kritické informační infrastruktury a významných informačních systémů, a to již od počátku účinnosti zákona o kybernetické bezpečnosti v roce 2015. Nově je doplněna nová, početně významná skupina regulovaných osob, kterou jsou obce s rozšířenou působností, přičemž obce byly z původního rozsahu vyhlášky o významných informačních systémech jmenovitě vyňaty jako celek.

Rovněž jsou oproti předchozí právní úpravě nově uvedeny nebo upřesněny orgány nebo osoby kterých se regulace týká, čímž se eliminuje nejistota, zda tyto orgány nebo osoby vykonávají nebo nevykonávají veřejnou moc, tedy současná úprava s pojmem „výkon činnosti orgánu veřejné moci“ nepracuje. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje jedinou službu, kterou je výkon svěřených pravomocí. Poskytovatelem regulované služby se orgán nebo osoba stává tehdy, pokud je uveden v příloze návrhu vyhlášky, a to bez ohledu na svoji velikost.

Pojetí, ke kterému bylo v rámci vydefinování okruhu povinných osob přistoupeno pak vychází z požadavku na dostatečnou právní jistotu a jasnost identifikace povinných osob, která probíhá formou samoidentifikace, dále pak z požadavku na zachování shodné úrovně zajištění kybernetické bezpečnosti u informačních systémů, které již byly pod regulaci zákona o kybernetické bezpečnosti zařazeny v rámci předchozí právní úpravy.

Jedinou službou v rámci tohoto odvětví je služba výkon svěřených pravomocí. Tato služba odpovídá požadavku směrnice regulovat „ústřední subjekty veřejné správy vymezené členským státem v souladu s vnitrostátním právem a subjekty regionální veřejné správy vymezené členským státem v souladu s vnitrostátním právem“. Obecným požadavkem na regulaci veřejné správy je, aby tyto činnosti byly zajišťovány bezpečně, aby služby občanům byly poskytovány v požadované kvalitě a data občanů, se kterými majorita veřejné správy v rámci svých informačních systémů nakládá byly přiměřeně chráněny. Z těchto východisek pak pramení i formulace služby, kterou veřejnoprávní subjekty zajišťují – tedy jim svěřené pravomoci, které představují účel stejně jako důvod jejich existence. Formulace služby „výkon svěřených pravomocí“ pak vytyčuje i cíl řízení bezpečnosti informací v dané organizaci.

Obce s rozšířenou působností jsou mezi poskytovatele regulované služby zařazeny, protože jsou jim v přenesené působnosti svěřeny pravomoci, jejichž neplnění by mělo významný dopad na obyvatelstvo. Obce s rozšířenou působností v poměru k ostatním orgánům veřejné moci poskytují nejvíce služeb, které obyvatelstvo využívá na denní bázi, tedy výpadek jejich služeb by ve velmi krátkém čase měl dopad na zajišťování běžných úkonů pro obyvatelstvo. Rovněž mají tyto organizace minimálně uživatelský přístup do základních registrů, tedy nakládají s daty o občanech v systémech s významným meziresortním přesahem. Zároveň jsou územní samosprávy stále častějším terčem kybernetických útoků a je proto nutné na tento vývoj reagovat a zajistit posílení kybernetické bezpečnosti těchto organizací.

Nová úprava nepracuje s jednotlivými informačními systémy daných organizací tak, jako s nimi pracovala původní úprava významných informačních systémů, což odpovídá celému směru, kterým se vydává směrnice NIS2, která se již orientuje výhradně na organizace, se zaměřením na jimi poskytované služby.

V obecnosti lze říci, že nové pojetí vyhlášky zužuje okruh subjektů, kterých se týká pouze na ty vyjmenované v samotné příloze vyhlášky. Oproti původní orientaci na informační systémy, která umožňovala zahrnout do regulace jeden informační systém, který je centrálně spravován v rámci resortu, nyní při orientaci na služby a organizace se co do počtu okruh povinných osob rozšíří, byť při správně vedeném řízení bezpečnosti informací by se neměl okruh řízení bezpečnosti rozšířit o další aktiva a je rovněž nadále možné, aby docházelo k zajišťování bezpečnosti daného systému na centrální úrovni.

Rozdělení organizací mezi režim nižších a vyšších povinností bylo pak vedeno následujícími aspekty:

- a) Požadavek směrnice, ten představuje nepodkročitelné minimum,
- b) míra dopadu narušení bezpečnosti informací v rámci informačních systémů daných organizací (důležitost pro poskytování služeb občanům a pro chod státu),
- c) kontinuita regulace: Původní zařazení v rámci systému zákona o kybernetické bezpečnosti či jeho absence a s tím související míra nákladů jak finančních tak personálních.

Požadavek směrnice na zařazení těch orgánů veřejné správy, které jsou orgány ústředními či regionálními do regulace v režimu vyšších povinností (essential entities) se odráží zejména v zařazení následujících organizací do bodu I odvětví veřejné správy, tedy mezi poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností:

- a) ústřední orgány státní správy,
- b) správní úřady s celostátní působností, a to včetně ústředí a generálního ředitelství územně dekoncentrovaných (specializovaných) orgánů státní správy,
- c) Kancelář prezidenta republiky,
- d) Kancelář Senátu,

- e) Kancelář Poslanecké sněmovny,
- f) Kancelář Veřejného ochránce práv,
- g) Česká národní banka,
- h) Nejvyšší kontrolní úřad,
- i) Policejní prezidium,
- j) útvary policie s celostátní působností,
- (...)
- n) kraj,
- o) hlavní město Praha.

Zařazení těchto organizací do režimu vyšších povinností by však rovněž nasvědčovaly i ostatní výše uvedené a posuzované aspekty.

Dále jsou pak s ohledem na aspekt míry dopadu narušení bezpečnosti informací na chod státu i služby poskytované občanům a s tím spojenou důležitostí dat spravovaných těmito organizacemi a aspekt zachování kontinuity regulace, tedy původního zařazení mezi regulované informační systémy, zařazeny mezi poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností následující organizace:

- k) orgány soudní moci,
- l) státní zastupitelství,
- m) zdravotní pojišťovny.

Orgány podle písmene p), tedy obce s rozšířenou působností s nejméně 125 000 obyvateli jsou mezi poskytovatel regulovaných služeb v režimu vyšších povinností zařazeny s ohledem na dopadové kritérium závažného zásahu do života postihující více než 125 000 osob v odstavci 2 ustanovení o kritériích pro určení regulované služby podle tohoto návrhu vyhlášky. Tyto povinné osoby by totiž musely být vzhledem k existenci tohoto kritéria mezi poskytovatele regulovaných služeb v režimu vyšších povinností zařazeny formou rozhodnutí Úřadu, neboť takové kritérium tyto obce bezpochyby naplní.

Mezi poskytovatele regulovaných služeb v režimu nižších povinností jsou pak zařazeny ty organizace v rámci veřejné správy, které byly regulovány již původní právní úpravou významných informačních systémů, avšak nebyly součástí kritické informační infrastruktury a zároveň u nich aspekt dopadů narušení bezpečnosti informací není natolik vysoký, aby bylo nutné podrobit je regulaci ve vyšším režimu. Rovněž se jedná o organizace, u kterých směrnice nepožaduje jejich zařazení mezi tzv. essential entities, tedy do režimu vyšších povinností.

Jedinou výjimku z tohoto shrnutí pak tvoří obce s rozšířenou působností s počtem obyvatel do 125 000, které původní vyhláškou o významných informačních systémech regulovány nebyly, nicméně úroveň dopadu narušení bezpečnosti informací v těchto organizacích ve vztahu ke službám, které poskytují občanům dostupná úrovně odůvodňující jejich zařazení mezi poskytovatele regulované služby v režimu nižších povinností.

K Odvětví: Energetika – Elektřina

Odvětví Energetika – Elektřina je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci některých služeb předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje sedm služeb, kterými jsou výroba elektřiny, provoz přenosové soustavy, provoz distribuční soustavy elektřiny, obchod s elektřinou, výkon činnosti nominovaného organizátora trhu s elektřinou, výkon činnosti prodeje nebo výroby elektřiny, agregace nebo odezvy strany poptávky nebo ukládání energie, včetně vydávání příkazů k obchodování na jednom či více trzích s elektřinou, včetně trhů

s regulační energií a provoz dobíjecích stanic podle zákona o pohonných hmotách. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroba elektřiny. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Elektroenergetických podniků ve smyslu čl. 2 bodu 57 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944 ze dne 5. června 2019, o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o změně směrnice 2012/27/EU, které zastávají funkci „dodávky“ ve smyslu čl. 2 bodu 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944“* a „*Výrobci ve smyslu čl. 2 bodu 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944“*. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedené definice spadají subjekty podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). „*Elektroenergetickým podnikem, který zastává funkci „dodávky“ se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na výrobu elektřiny nebo držitel licence na obchod s elektřinou. Výrobcem se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na výrobu elektřiny, případně dle § 3 odst. 3 nebo § 28 odst. 5 energetického zákona i jiný výrobce elektřiny, který nemá licenci“*. Výrobce elektřiny je pak dle energetického zákona definován v § 23 energetického zákona. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výrobu elektřiny, tedy v částečně shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služba obchod s elektřinou je řešena jako samostatná služba níže. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „držitele licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona“ a za druhé musí splňovat kritéria „velkého podniku“, „že disponuje výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW“, „středního podniku“, „že disponuje výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 50 MW, avšak méně než 100 MW“.

Držitel licence na výrobu elektřiny je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Dále je proces výroby elektřiny dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. a) bodu 18 definován jako přeměna různých forem energie na elektřinu. Držitele licence na výrobu elektřiny lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice jsou v návrhu vyhlášky stanovena další kritéria, a to výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW a výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 50 MW, avšak méně než 100 MW. Kritérium výrobnou s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších elektráren v České republice. Cílem zahrnutí těchto elektráren do regulace je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek elektrické energie (tzv. blackout) způsobeného kybernetickým bezpečnostním

incidentem a zároveň aby v případě výpadku elektrárny s vysokým výkonem byla k dispozici výrobní, která je schopna poskytnout podpůrné služby pro opětovné spuštění takové elektrárny. Toto kritérium je objektivně zjistitelné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. Navíc tento návrh vyhlášky navazuje na právní úpravu provozovatelů základní služby podle původního zákona, kde aplikační praxe v tomto duchu vyložila speciální kritérium druhu subjektu a vedle k určení všech významných společností, které naplňovaly toto dopadové kritérium. Tento návrh vyhlášky tak na tuto skutečnost navazuje z důvodu zachování kontinuity. V případě tohoto kritéria (výrobní s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na celkový instalovaný elektrický výkon) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. Kritérium výrobní s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 50 MW, avšak méně než 100 MW míří na elektrárny, které jsou i přes nižší výkon důležité pro chod významných podniků v České republice nebo významné pro kraj, ve kterém se nachází. Toto kritérium je rovněž objektivně zjistitelné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. V případě tohoto kritéria (výrobní s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 50 MW, avšak méně než 100 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku (nehledě na celkový instalovaný elektrický výkon) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedených kritérií (výrobní s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 100 MW a výrobní s celkovým instalovaným elektrickým výkonem nejméně 50 MW, avšak méně než 100 MW) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnici. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, tj. zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby, považuje za důvodnou a přiměřenou.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz přenosové soustavy elektřiny. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů přenosové soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedenou definici spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem přenosové soustavy ve smyslu výše uvedené směrnice se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na přenos elektřiny*“. Provozovatel přenosové soustavy je pak dle energetického zákona definován v § 24. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz přenosové soustavy elektřiny, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritériem poskytovatele regulované služby k této službě je skutečnost, že ten kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „držitele licence na přenos elektřiny podle energetického zákona“.

Držitel licence na přenos elektřiny je ten, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Dále je proces přenosu elektřiny dle energetického zákona v § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 definován jako zajišťování přenosu elektřiny, systémových služeb a služeb souvisejících se zabezpečením spolehlivého a bezpečného provozu přenosové soustavy. Držitel licence na přenos elektřiny lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem nebo v přehledech o držitelích licence zmíněných výše.

Kritérium držitele licence na přenos elektřiny je také jediným kritériem pro to, aby se stal podnik poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky. Přenosová soustava

tvorí páteř elektrizační soustavy, jelikož slouží k přenosu výkonu na velké vzdálenosti, zajišťuje propojení elektrizační soustavy se zahraničními soustavami a dále slouží pro vyvedení výkonu z velkých systémových elektráren. Toto nastavení vychází z jednání pracovní skupiny, sestavené z řad zástupců energetického průmyslu, které bylo vedeno v minulosti při tvorbě právní úpravě provozovatelů základní služby podle původního zákona, kde aplikační praxe vedla k určení provozovatele přenosové soustavy. Na základě tohoto jednání bylo konstatováno, že nelze na energetiku pohlížet jako na jednotlivé oddělené bloky, ale jako na celek vzájemně se ovlivňujících prvků. Toto kritérium je také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, v tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, tj. zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případného poskytovatele této služby, považuje za důvodnou a přiměřenou.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz distribuční soustavy elektřiny. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů distribuční soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 29 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedenou definici spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem distribuční soustavy ve smyslu výše uvedené směrnice se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na distribuci elektřiny*“. Provozovatel distribuční soustavy je pak dle energetického zákona definován v § 25. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz distribuční soustavy elektřiny, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „držitele licence na distribuci elektřiny podle energetického zákona“ a za druhé kritéria „velkého podniku“, „že jeho přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 220 MW“, nebo kritéria „středního podniku“, „že jeho přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 120 MW, avšak méně než 220 MW“.

Držitel licence na distribuci elektřiny je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Dále je proces distribuce elektřiny dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. a) bodu 21 definován jako zajišťování distribuce elektřiny a služeb souvisejících se zabezpečením spolehlivého a bezpečného provozu distribuční soustavy. Samotnou distribuční soustavou se pak dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. a) bodu 1 rozumí vzájemně propojený soubor vedení o určitém napětí. Držitele licence na distribuci elektřiny lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem nebo v přehledech o držitelích licence zmíněných výše.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice jsou v návrhu vyhlášky stanoveny další kritéria, přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 220 MW, a přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 120 MW, avšak méně než 220

MW. Kritérium přenosové kapacity distribuční soustavy s nejméně 220 MW míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších distributorů elektřiny v České republice. Cílem zahrnutí těchto provozovatelů distribuční soustavy do regulace je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek elektrické energie způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem, které by mohlo vést k zasažení velkého množství obyvatel a chodu významných podniků v České republice. Toto kritérium je objektivně zjištělné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. V případě tohoto kritéria (přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 220 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na přenosovou kapacitu distribuční soustavy), je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. Kritérium přenosové kapacity distribuční soustavy nejméně 120 MW, avšak méně než 220 MW míří na provozovatele distribuční soustavy, které jsou i přes nižší přenosovou kapacitu distribuční soustavy důležité pro chod významných podniků v České republice, kdy v případě kybernetického bezpečnostního incidentu by mohlo např. dojít až k přerušení distribuce elektřiny do vlakového vedení. Toto kritérium je rovněž objektivně zjištělné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. V případě tohoto kritéria (přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 120 MW, avšak méně než 220 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku (nehledě na přenosovou kapacitu distribuční soustavy), je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedených kritérií (přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 220 MW a přenosová kapacita distribuční soustavy je nejméně 120 MW, avšak méně než 220 MW) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, tj. zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby, považuje za důvodnou a přiměřenou.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je služba obchod s elektřinou. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Elektroenergetických podniků ve smyslu čl. 2 bodu 57 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944 ze dne 5. června 2019, o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o změně směrnice 2012/27/EU, které zastávají funkci „dodávky“ ve smyslu čl. 2 bodu 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedenou definici spadají subjekty podle energetického zákona. „*Elektroenergetickým podnikem, který zastává funkci „dodávky“ se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na výrobu elektřiny nebo držitel licence na obchod s elektřinou*“. Obchodník s elektřinou je pak dle energetického zákona definován v § 30. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako obchod s elektřinou, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služba výroba elektřiny je řešena jako samostatná služba výše. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „držitele licence na obchod s elektřinou podle energetického zákona“ a za druhé kritéria „velkého podniku“, „počet jeho odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 50 000“, „středního podniku“ nebo „počet jeho odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 10 000, avšak méně než 50 000“.

Držitel licence na obchod s elektřinou je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence obchodu s elektřinou lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického

regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem nebo v přehledech o držitelích licence zmíněných výše.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice jsou v návrhu vyhlášky stanoveny další kritéria, počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 50 000 a počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 10 000, avšak méně než 50 000. Kritérium počtu odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 50 000 míří na vyčlenění skupiny těch největších dodavatelů elektrické energie v České republice, kteří prodávají elektrickou energii zákazníkům. Toto kritérium je objektivně zjistitelné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. Dále je také možno zjistit celkový počet odběrných a předávacích míst jednotlivých dodavatelů elektrické energie prostřednictvím tabulky dostupné na webových stránkách společnosti OTE, a. s. – <https://www.ote-cr.cz/cs/statistika/mesicni-zprava-elektrina/pocty-opm-dodavatelu-v-cs-ote?date=2022-01-01>. V případě tohoto kritéria (počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 50 000) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na celkový průměrný počet odběrných a předávacích míst) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. Kritérium počtu odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 10 000, avšak méně než 50 000 míří na vyčlenění dodavatelů elektrické energie v České republice, kteří prodávají elektrickou energii zákazníkům celorepublikově. Toto kritérium je rovněž objektivně zjistitelné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem a z tabulky celkového počtu odběrných a předávacích míst jednotlivých dodavatelů elektrické energie, jejichž dostupnost je uvedena výše. V případě tohoto kritéria (počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 10 000, avšak méně než 50 000) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku (nehledě na celkový průměrný počet odběrných a předávacích míst) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedených kritérií (počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 50 000 a počet odběrných a předávacích míst je za poslední dostupný kalendářní rok průměrně 10 000, avšak méně než 50 000) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je služba výkon činnosti nominovaného organizátora trhu s elektřinou. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Nominovaných organizátorů trhu s elektřinou ve smyslu čl. 2 bodu 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/943 ze dne 5. června 2019 o vnitřním trhu s elektřinou*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedenou definici spadají subjekty podle energetického zákona. „*Nominovaný organizátor trhu s elektřinou je jmenovaný podle čl. 4 nařízení Komise 2015/1222 ze dne 24. července 2015, kterým se stanoví rámcový pokyn pro přidělování kapacity*

a řízení přetížení. V České republice se dle energetického zákona § 4 tímto nominovaným organizátorem trhu rozumí držitel licence na činnosti operátora trhu“. Operátor trhu je pak dle energetického zákona definován v § 20a. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výkon činnosti nominovaného organizátora trhu s elektřinou, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a plně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritériem poskytovatele regulované služby k této službě je skutečnost, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „držitele licence na činnosti operátora trhu podle energetického zákona“.

Držitel licence na činnosti operátora trhu je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Dále je operátor trhu dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. a) definován jako subjekt, který na základě smlouvy o zúčtování odchylek provádí vyhodnocení, zúčtování a vypořádání odchylek, a jako subjekt, který organizuje a vypořádává trh s regulační energií.

Kritérium držitele licence na činnosti operátora trhu je také jediným kritériem pro to, aby se stal podnikem poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, v tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Šestou službou v rámci tohoto odvětví je služba výkon činnosti prodeje nebo výroby elektřiny, agregace nebo odezvy strany poptávky nebo ukládání energie, včetně vydávání příkazů k obchodování na jednom či více trzích s elektřinou, včetně trhů s regulační energií. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „Účastníků trhu ve smyslu čl. 2 bodu 25 nařízení (EU) 2019/943, kteří poskytují služby agregace, odezvy strany poptávky nebo ukládání energie ve smyslu čl. 2 bodů 18, 20 a 59 směrnice (EU) 2019/944“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedenou definici spadají účastníci trhu, kteří nebyli doposud implementováni do českého právního řádu. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výkon činnosti prodeje nebo výroby elektřiny, agregace nebo odezvy strany poptávky nebo ukládání energie, včetně vydávání příkazů k obchodování na jednom či více trzích s elektřinou, včetně trhů s regulační energií. Agregací se dle čl. 2 bodu 18 směrnice (EU) 2019/944 rozumí „funkce vykonávaná fyzickou nebo právní osobou, která kombinuje zatížení či vyrobenou elektřinu od více zákazníků za účelem prodeje, nákupu nebo aukce na jakémkoli trhu s elektřinou“. Odezvou strany poptávky se dle čl. 2 bodu 20 směrnice (EU) 2019/944 rozumí „změna elektrického zatížení ze strany konečných zákazníků oproti jejich běžným nebo aktuálním spotřebním návykům v reakci na tržní signály, včetně cen za elektřinu měnících se v čase nebo motivačních plateb, nebo v reakci na přijetí nabídky konečného zákazníka, individuálně nebo prostřednictvím agregace, na prodej snížení či zvýšení poptávky za určitou cenu na organizovaných trzích podle definice v čl. 2 bodě 4 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1348/2014“. Ukládáním energie se dle čl. 2 bodu 59 směrnice (EU) 2019/944 rozumí „v elektrizační soustavě odložení spotřeby elektřiny na pozdější okamžik, než byla vyrobena nebo přeměna elektřiny na takovou formu energie, kterou lze ukládat, ukládání takové energie, a následná zpětná přeměna takové energie na elektřinu nebo použití jako jiný nosič energie“. Návrh vyhlášky na původní textaci danou směrnicí navazuje a nezasahuje do ní. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „účastníka trhu s elektřinou, který nakupuje, prodává nebo

vyrábí elektřinu, vykonává služby agregace nebo je provozovatelem odezvy strany poptávky nebo provozovatelem ukládání energie, včetně vydávání příkazů k obchodování, na jednom či více trzích s elektřinou, včetně trhů s regulační energií“ ve smyslu čl. 2 bodu 25 nařízení (EU) 2019/943, který poskytuje služby agregace, odezvy strany poptávky nebo ukládání energie ve smyslu čl. 2 bodů 18, 20 a 59 směrnice (EU) 2019/944 a za druhé kritéria „velkého podniku“ nebo “středního podniku“.

Účastník trhu s elektřinou je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože jak plyne z čl. 2 bodu 25 nařízení (EU) 2019/943, je tím kdo „nakupuje, prodává nebo vyrábí elektřinu, vykonává služby agregace nebo je provozovatelem odezvy strany poptávky nebo provozovatelem ukládání energie, včetně vydávání příkazů k obchodování, na jednom či více trzích s elektřinou, včetně trhů s regulační energií“.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Sedmou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz dobíjecích stanic. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „Provozovatelů dobíjecích bodů, kteří jsou odpovědní za řízení a provoz dobíjecích bodů, které koncovým uživatelům poskytují službu dobíjení, a to i jménem a na účet poskytovatele služeb mobility“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že „v obecnější rovině je pojem „provozovatel dobíjecího bodu“ institutem upraveným zákonem č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a to především v ustanovení § 2 písm. o) ve spojení s § 6q. Tato ustanovení jsou transpozicí směrnice 2014/94/EU o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva a nařízení Komise v přenesené působnosti 2019/1745, kterým se doplňuje a mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o dobíjecí stanice pro motorová vozidla kategorie L, dodávky elektřiny z pevniny pro plavidla vnitrozemské plavby, dodávky vodíku pro silniční dopravu a dodávky zemního plynu pro silniční a vodní dopravu, a kterým se zrušuje nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/674. V současné době se na úrovni EU pracuje na návrhu nařízení o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, který v současné podobě v článku 2 odst. 33 taktéž zmiňuje institut provozovatelů dobíjecích bodů, ovšem v tomto smyslu tento pojem v českém právním řádu zatím samozřejmě není zpracován“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz dobíjecích stanic. Veřejně přístupnou dobíjecí stanicí se dle zákona o pohonných hmotách § 2 písm. r) rozumí „dobíjecí stanice na dodávku elektřiny, jejíž provozovatel uživatelům z Evropské unie poskytuje nediskriminační přístup, přičemž nediskriminační přístup může zahrnovat různé podmínky ověření, použití a platby; veřejně přístupnou dobíjecí stanicí není dobíjecí stanice, kterou

- *výrobce vozidel (dle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích) provozuje výhradně pro účely dobíjení elektrických vozidel své vlastní výroby nebo;*
- *využívá provozovatel dobíjecí stanice nebo jím ovládaná osoba nebo osoba ovládající tohoto provozovatele dobíjecí stanice výhradně za účelem dobíjení elektrických vozidel, která používá některá z uvedených osob pro svou potřebu nebo pro účely svého podnikání nebo pro potřebu svých zaměstnanců, přičemž předmětem podnikání v takovém případě nesmí být poskytování služby dobíjení elektrického vozidla prostřednictvím této dobíjecí stanice nebo;*
- *provozuje prodejce vozidel pro dobíjení elektrických vozidel pro účely jejich prodeje a která není přístupná veřejnosti nebo;*
- *provozuje provozovatel autoservisu pro dobíjení zde servisovaných vozidel, a která není přístupná veřejnosti“.*

Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „provozovatele veřejně přístupné dobíjecí stanice podle zákona o pohonných hmotách, který je odpovědný za správu a provoz dobíjecí stanice, která poskytuje službu dobíjení koncovým uživatelům, a to jménem a na účet poskytovatele mobility“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Provozovatel veřejně přístupné dobíjecí stanice podle zákona o pohonných hmotách, který je odpovědný za správu a provoz dobíjecí stanice, která poskytuje službu dobíjení koncovým uživatelům, a to jménem a na účet poskytovatele mobility je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože jak plyne z § 2 písm. u) zákona o pohonných hmotách, je osobou, která zajišťuje provoz dobíjecí stanice pro účely dobíjení elektrických vozidel. Dále je také možno zjistit seznam veřejných dobíjecích stanic v České republice včetně jejich provozovatelů, vedené Ministerstvem průmyslu a obchodu dle §6 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, prostřednictvím tabulky dostupné na webových stránkách Ministerstva průmyslu a obchodu – <https://www.mpo.cz/cz/energetika/statistika/statistika-a-evidence-cerpacich-a-dobijecich-stanic/>.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované

služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Energetika – Ropa a ropné produkty

Odvětví Energetika – Ropa a ropné produkty je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje sedm služeb, kterými jsou těžba ropy, zpracování ropy, provoz skladovacího zařízení, provoz ropovodu, provoz produktovodu, výkon činnosti ústředního správce zásob a provoz čerpací stanice pohonných hmot. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba těžba ropy. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů zařízení na těžbu, rafinaci a zpracování ropy a skladovacích a přenosových zařízení*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Českou asociaci petrolejářského průmyslu a obchodu (dále jen „ČAPPO“), který uvedl, že „*napadení klíčových subjektů může rychle přivodit značné komplikace v zásobování pohonnými hmotami*“. Dále ČAPPO vyjmenovala podniky s rozhodujícím postavením v podmínkách České republiky. S ohledem na to, že předchozí právní úprava kybernetické bezpečnosti vycházela z totožných požadavků, přistoupil Úřad ke stanovení této množiny stejně jako tomu bylo v případě regulace pododvětví ropy v rámci tzv. provozovatele základní služby podle vyhlášky č. 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby. Návrh vyhlášky na tuto původní textaci z důvodu kontinuity navazuje a nezasahuje do něj. Návrh směrnice ve své příloze uvádí povinnost zahrnout do regulace také provozovatele zařízení na těžbu, rafinaci a zpracování ropy a skladovacích a přenosových zařízení v obecném smyslu, bez odkazu na jinou unijní právní úpravu. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako těžbu ropy. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „provozovatele zařízení na těžbu ropy“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Provozovatel zařízení na těžbu ropy je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení. Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví i další dvě služby požadavkem směrnice a zároveň všechny doslovně navazují na dosavadní platnou právní úpravu, je možné v případě druhé a třetí služby – zpracování ropy i provoz skladovacího zařízení – analogicky odkázat na informace uvedené

výše. Skladovacím zařízením se dle zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy § 3 odst. 1 rozumí (dále jen „zákon o nouzových zásobách ropy“) „(...) skladovacím zařízením se rozumí samostatná nádrž, nádržový blok, sklad, technologický výrobní celek, případně jiný objekt splňující technické a ekologické podmínky pro dlouhodobé skladování ropy nebo ropných produktů. (...)“. Provozovatel skladovacího zařízení je pak tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení. U třetí služby v rámci tohoto odvětví, kterou je služba provoz skladovacího zařízení, je navíc nutno zmínit, že v rámci této služby je vedle výše uvedených velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice v návrhu vyhlášky stanoveno další kritérium, disponibilita zásobníkem nebo komplexem zásobníků s celkovou kapacitou nejméně 40 000 m³. Toto kritérium míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších poskytovatelů dané služby v České republice. Při diskusích na úrovni pracovní skupiny, která byla v minulosti sestavena v rámci určování kritérií podle vyhlášky č. 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby, byla diskutována problematika velikosti skladovacích zařízení v České republice. Dle názoru pracovní skupiny by svým významem měla do regulace patřit pouze ta největší a nejvýznamnější skladovací zařízení. Tato velikost byla na základě informací získaných od členů pracovní skupiny nastavena na 40 000 m³. V případě tohoto kritéria a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na dostupnost zásobníkem nebo komplexem zásobníků s celkovou kapacitou nejméně 40 000 m³) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě výše uvedeného kritéria (dostupnost zásobníkem nebo komplexem zásobníků s celkovou kapacitou nejméně 40 000 m³) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz ropovodu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „Provozovatelů ropovodu“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – ČAPPO, který uvedl, že „*napadení klíčových subjektů může rychle přivodit značné komplikace v zásobování pohonnými hmotami*“. Dále ČAPPO vyjmenovala podniky s rozhodujícím postavením v podmínkách České republiky. S ohledem na to, že předchozí právní úprava kybernetické bezpečnosti vycházela z totožných požadavků, přistoupil Úřad ke stanovení této množiny stejně jako tomu bylo v případě regulace odvětví ropy v rámci tzv. provozovatele základní služby podle vyhlášky č. 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby. Návrh vyhlášky na tuto původní textaci z důvodu kontinuity navazuje a nezasahuje do něj. Návrh směrnice ve své příloze uvádí povinnost zahrnout do regulace také provozovatele ropovodů v obecném smyslu, bez odkazu na jinou unijní právní úpravu. Ropovodem se dle zákona o nouzových zásobách ropy § 1a písm. f) rozumí „zařízení pro potrubní přepravu ropy, pokud není umístěno ve výrobním nebo zpracovatelském závodě nebo ve skladovacím zařízení tvořeném vzájemně propojeným souborem potrubí, armaturních šachet a souvisejících technologických objektů, včetně systému protikorozní ochrany, řídicí a zabezpečovací techniky a zařízení k přenosu informací pro činnosti výpočetní techniky a informačních systémů“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz ropovodu. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „provozovatele ropovodu“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ a „středního podniku“.

Provozovatel ropovodu je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení. Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu

s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože je v tomto odvětví i další služba požadavkem směrnice a zároveň doslovně navazuje na dosavadní platnou právní úpravu, je možné v případě páté služby – provoz produktovodu – analogicky odkázat na informace uvedené výše. Produktovodem se dle zákona o nouzových zásobách ropy § 1a písm. e) rozumí „zařízení pro potrubní přepravu ropných produktů, pokud není umístěno ve výrobním nebo zpracovatelském závodě nebo ve skladovacím zařízení tvořeném vzájemně propojeným souborem potrubí, armaturních šachet a souvisejících technologických objektů, včetně systému protikorozní ochrany, řídicí a zabezpečovací techniky a zařízení k přenosu informací pro činnosti výpočetní techniky a informačních systémů“. Provozovatel produktovodu je pak tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení.

Šestou službou v rámci tohoto odvětví je služba výkon činnosti ústředního správce zásob. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „Ústředních správců zásob ve smyslu čl. 2 písm. f) směrnice Rady 2009/119/ES ze dne 14. září 2009, kterou se členským státům ukládá povinnost udržovat minimální zásoby ropy nebo ropných produktů“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – ČAPPO, který uvedl, že „napadení klíčových subjektů může rychle přivodit značné komplikace v zásobování pohonnými hmotami“. Dále ČAPPO vyjmenovala podniky s rozhodujícím postavením v podmínkách České republiky. Dle výše uvedené směrnice čl. 2. písm. f) se pod pojmem ústřední správce zásob rozumí „subjekt nebo služba, kterým mohou být svěřeny pravomoci jednat za účelem porizení, udržování nebo prodeje zásob ropy, včetně nouzových zásob a specifických zásob“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výkon činnosti ústředního správce zásob. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „ústředního správce zásob podle zákona o nouzových zásobách ropy“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ a „středního podniku“.

Ústřední správce zásob podle zákona o nouzových zásobách ropy je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože dle zákona o nouzových zásobách ropy § 1a písm. d) se jedná o osobu, jejíž hlavním úkolem je vytváření, udržování nebo prodej nouzových zásob.

Kritérium ústředního správce zásob podle zákona o nouzových službách je také jediným kritériem pro to, aby se stal podnik poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky. S ohledem na skutečnost, že v České republice je jediný ústřední správce zásob, který zajišťuje vytváření, udržování a použití nouzových zásob, dále navrhuje vládě České republiky opatření v případě výrazného omezení nabídky na světovém ropném trhu, které by mohlo mít nepříznivé následky pro Českou republiku, v případě mezinárodního rozhodnutí, za hrozícího stavu ropné nouze nebo za stavu ropné nouze a plní další povinnosti vyplývající ze zákona o nouzových zásobách ropy, je toto kritérium také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. V tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Sedmou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz čerpací stanice pohonných hmot. Tato služba neodpovídá požadavku směrnice na regulaci, jelikož její regulace jde nad rámec směrnice. Úřad tuto službu navrhuje jako regulovanou v návrhu vyhlášky na základě konzultací s ČAPPO. ČAPPO uvedla, že „(...) se dále domnívá, že z pohledu zajištění stability trhu s pohonnými látkami je potřeba pozornost věnovat i společnostem, které provozují významné sítě čerpacích stanic, jejichž výpadek by mohl vést k výraznému zneklidnění až panice na trhu (...).“ Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje jako regulovanou službu provoz čerpací stanice pohonných hmot. Čerpací stanicí se dle zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) § 2 písm. f) rozumí „stavba nebo zařízení, z nichž se pohonná hmota, s výjimkou elektřiny prodává nebo prodává a vydává zpravidla do palivové nádrže vozidla; čerpací stanicí není stavba nebo zařízení, z nichž se pohonné hmoty pouze vydávají“. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „provozovatele čerpací stanice“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ a „středního podniku“.

Provozovatel čerpací stanice je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože dle zákona o pohonných hmotách § 2 písm. h) se jedná o „osobu, která je vlastníkem pohonných hmot prodávaných nebo prodávaných a vydávaných na čerpací stanici (...)“.

Kritériem, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak je skutečnost, že provozovatel čerpací stanice provozuje 100 a více čerpacích stanic na území České republiky. Toto nastavení vychází z konzultací s ČAPPO. Na základě tohoto jednání bylo konstatováno, že nelze na toto odvětví pohlížet jako na jednotlivé oddělené bloky, ale jako na celek vzájemně se ovlivňujících prvků. Toto kritérium je také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, v tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Energetika – Plynárenství

Odvětví Energetika – Plynárenství je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také

v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje pět služeb, kterými jsou výroba plynu, provoz přepravní soustavy plynu, provoz distribuční soustavy plynu, obchod s plynem a uskladňování plynu. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroba plynu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů zařízení LNG ve smyslu čl. 2 bodu 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“, dále pak „*Plynárenských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“ a „*Provozovatelů zařízení na rafinaci a zpracování zemního plynu*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod výše uvedené definice spadají subjekty podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). „*Provozovatelem zařízení LNG se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na výrobu plynu, držitel licence na přepravu plynu, držitel licence na distribuci plynu, držitel licence na obchod s plynem a držitel licence na uskladňování plynu. Provozovatelem zařízení na rafinaci a zpracování zemního plynu se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na výrobu plynu, případně lze i uvažovat o jiných subjektech, kteří budou mít oprávnění k výkonu těchto činností mimo působnost energetického zákona*“. Výrobce plynu je pak dle energetického zákona definován v § 57. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výrobu plynu, tedy v částečně shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služby provoz přepravní soustavy plynu, provoz distribuční soustavy plynu, obchod s plynem a uskladňování plynu jsou řešeny jako samostatné služby níže. Dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. b) bodu 26 se výrobnou plynu rozumí „*(...) zařízení na výrobu, těžbu plynu, termínál zkapalněného zemního plynu včetně stavební části a nezbytných pomocných zařízení, kde uskutečňuje svoji činnost držitel licence na výrobu plynu (...)*“. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*držitele licence na výrobu plynu podle energetického zákona*“ a za druhé kritéria „*velkého podniku*“ nebo „*středního podniku*“.

Držitel licence na výrobu plynu podle energetického zákona je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na výrobu plynu lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz přepravní soustavy plynu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů přepravní soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“ a „*Plynárenských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který mimo již výše zmíněnou definici uvedl, že pod uvedenou definici provozovatele přepravní soustavy spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem přepravní soustavy se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na přepravu plynu*“. Dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. b) bodu 28 se službou přepravy plynu rozumí „*zajišťování přepravy plynu přepravní soustavou, včetně činností souvisejících se zabezpečením spolehlivého a bezpečného provozu přepravní soustavy*“. Provozovatel přepravní soustavy je pak dle energetického zákona definován v § 58. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz přepravní soustavy plynu, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služba výroba plynu je řešena jako samostatná služba výše a služby provoz distribuční soustavy plynu, obchod s plynem a uskladňování plynu jsou řešeny jako samostatné služby níže. Kritériem poskytovatele regulované služby k této službě je skutečnost, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*držitele licence na přepravu plynu podle energetického zákona*“.

Držitel licence na přepravu plynu podle energetického zákona je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na přepravu plynu lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem nebo v přehledech o držitelích licence zmíněných výše.

Kritérium držitele licence na přepravu plynu je také jediným kritériem pro to, aby se stal podnik poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky. Přepravní soustavou se dle § 2 odst. 2 písm. b) bod 14 energetického zákona rozumí vzájemně propojený soubor vysokotlakých plynovodů a kompresních stanic a souvisejících technologických objektů, včetně systému řídicí a zabezpečovací techniky a zařízení k přenosu informací pro činnosti výpočetní techniky a informačních systémů, propojený s plynárenskými soustavami v zahraničí, na kterém zajišťuje přepravu plynu držitel licence na přepravu plynu; přepravní soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Toto nastavení vychází z jednání pracovní skupiny, sestavené z řad zástupců energetického průmyslu, které bylo vedeno v minulosti při právní úpravě provozovatelů základní služby podle původního zákona. Toto kritérium je také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, v tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz distribuční soustavy plynu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů distribuční soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“ a „*Plynárenských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který mimo již výše zmíněnou definici uvedl, že pod uvedenou definici provozovatele distribuční soustavy spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem distribuční soustavy se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na distribuci plynu*“. Dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. b) bodu 29 se službou distribuční soustavy rozumí „*zajišťování distribuce plynu distribuční soustavou, včetně činností souvisejících se zabezpečením spolehlivého a bezpečného provozu distribuční soustavy*“. Provozovatel distribuční soustavy je pak dle energetického zákona definován v § 59. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz distribuční soustavy plynu, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služby výroba plynu a provoz přepravní soustavy plynu jsou řešeny jako samostatné služby výše a služby obchod s plynem a uskladňování plynu jsou řešeny jako samostatné služby níže. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*držitele licence na distribuci plynu podle energetického zákona*“ a za druhé kritéria „*velkého podniku*“ nebo „*středního podniku*“.

Držitel licence na distribuci plynu podle energetického zákona je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na distribuci plynu lze pak nalézt ve Vyhledávači licencí Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je služba obchod s plynem. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Dodavatelských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“ a „*Plynárenských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané

oblasti – Energetický regulační úřad, který mimo již výše zmíněnou definici uvedl, že pod uvedenou definici dodavatelského podniku spadají subjekty podle energetického zákona. „*Dodavatelským podnikem se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na obchod s plynem*“. Obchodník s plynem je pak dle energetického zákona definován v § 61. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako obchod s plynem, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služby výroba plynu, provoz přepravní soustavy plynu a provoz distribuční soustavy plynu jsou řešeny jako samostatné služby výše a služba uskladňování plynu je řešena jako samostatná služba níže. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „držitele licence na obchod s plynem podle energetického zákona“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Držitel licence na obchod s plynem podle energetického zákona je ten, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na obchod s plynem lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku, je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku, je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je služba uskladňování plynu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů skladovacího zařízení ve smyslu čl. 2 bodu 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“ a „*Plynárenských podniků ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který mimo již výše zmíněnou definici uvedl, že pod uvedenou definici provozovatele skladovacího zařízení spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem skladovacího zařízení se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na uskladňování plynu*“. Provozovatel zásobníku plynu je pak dle energetického zákona definován v § 60. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako uskladňování plynu, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definicím uvedeným ve zmíněném evropském nařízení, protože služby výroba plynu, provoz přepravní soustavy plynu, provoz distribuční soustavy plynu a obchod s plynem jsou řešeny jako samostatné služby výše. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „držitele licence na uskladňování plynu podle energetického zákona“

a za druhé kritéria „velkého podniku“, „že provozuje podzemní zásobník plynu s projektovanou instalovanou kapacitou nejméně 200 mil. m³“ nebo „středního podniku“.

Držitel licence na uskladňování plynu podle energetického zákona je ten, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na uskladňování plynu lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>). Souhrnný přehled o vlastních zásobnících plynu a jejich kapacitě je pak dostupný na webových stránkách společnosti OTE, a. s., v dokumentu Zpráva o budoucí očekávané spotřebě elektřiny a plynu a o způsobu zabezpečení rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou elektřiny a plynu (<https://www.ote-cr.cz/cs/o-spolecnosti/pro-media/ke-stazeni>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice je v návrhu vyhlášky stanoveno další kritérium provoz podzemního zásobníku plynu s projektovanou instalovanou kapacitou nejméně 200 mil. m³. Kritérium provozu podzemního zásobníku plynu s projektovanou instalovanou kapacitou nejméně 200 mil. m³ míří na vyčlenění skupiny těch největších zásobníků a jejich provozovatelů v České republice. Vzhledem ke skutečnosti, že zásobníky jsou napojeny na distribuční soustavu plynu, cílem zahrnutí těchto zásobníků a jejich provozovatelů do regulace je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek plynu způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem. Toto kritérium je objektivně zjištělné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. V případě tohoto kritéria (provoz podzemního zásobníku plynu s projektovanou instalovanou kapacitou nejméně 200 mil. m³) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na projektovanou instalovanou kapacitu podzemního zásobníku plynu) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedeného kritéria (provoz podzemního zásobníku plynu s projektovanou instalovanou kapacitou nejméně 200 mil. m³) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Energetika – Teplárenství

Odvětví Energetika – Teplárenství je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje dvě služby, kterými jsou výroba tepelné energie a provoz soustavy zásobování tepelnou energií. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroba tepelné energie. Tato služba je stanovena nad rámec požadavku směrnice na regulaci. Důvodem je skutečnost, že se jedná o další síťové odvětví, a i zde je třeba postupovat analogicky, tak jako u ostatních síťových odvětví. Je tedy nezbytné, aby v případě zajištění kompletní dodávky tepelné energie byli regulováni nejen pouze její dodavatelé, ale také výrobci. Přestože Česká republika patří svým podnebím do mírného pásma, v rámci nejhladnějších zimních měsíců klesá teplota pravidelně na celém území pod 0 °C. Případný problém ať s výrobou tepelné energie, nebo jejím rozvodem by v tomto období mohl ohrozit lidské životy, případně dostupnost některých nezbytných služeb a klíčových hospodářských a ekonomických činností. S ohledem na tuto skutečnost je v prostředí České republiky potřeba zajistit kybernetickou bezpečnost i u služby výroby tepelné energie. Dodavatelem tepelné energie se dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) § 2 odst. 2 písm. c) bodu 2 rozumí „výrobce nebo distributor tepelné energie, který dodává tepelnou energii jiné osobě“. Služba výroby tepelné energie je pak dle energetického zákona definována v § 76. S ohledem na to, že předchozí právní úprava kybernetické bezpečnosti vycházela z totožných požadavků, přistoupil Úřad ke stanovení této množiny stejně jako tomu bylo v případě regulace pododvětví teplárenství v rámci tzv. provozovatele základní služby podle vyhlášky č. 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby. Návrh vyhlášky na tuto původní textaci z důvodu kontinuity navazuje a nezasahuje do něj. Na základě výše uvedených informací návrh vyhlášky definuje službu jako výroba tepelné energie. Dle energetického zákona § 2 odst. 2 písm. c) je výroba tepelné energie proces, při kterém je za pomoci zdroje tepelné energie produkována tepelná energie. Toto teplo je následně rozváděno ve formě teplotnosné látky, nejčastěji topné páry nebo topné vody soustavou zásobování tepelnou energií pomocí rozvodného tepelného zařízení. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „držitele licence na výrobu tepelné energie podle energetického zákona“ a za druhé kritéria „velkého podniku“, „že disponuje zdrojem tepelné energie s celkovým instalovaným tepelným výkonem nejméně 200 MW“ nebo „středního podniku“.

V případě výše uvedené služby (výroba tepelné energie) se jedná o stanovení nad rámec požadavku regulovaných služeb stanovených směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Držitel licence na výrobu tepelné energie podle energetického zákona je tím, kdo poskytuje řešenou službu dle energetického zákona § 4. Držitele licence na výrobu tepelné energie lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice je v návrhu vyhlášky stanoveno další kritérium, dostupnost zdrojů tepelné energie s celkovým instalovaným tepelným výkonem nejméně 200 MW. Toto kritérium míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších výrobců tepelné energie v České republice. Cílem zahrnutí těchto tepláren do regulace je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek tepelné energie způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem. Toto kritérium je objektivně zjištělné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. Navíc tento návrh vyhlášky navazuje na právní úpravu provozovatelů základní služby podle původního zákona s bližším upřesněním, kde aplikační praxe v tomto duchu vyložila speciální kritérium druhu subjektu a vedla k určení všech významných společností, které naplňovaly toto a dopadové kritérium. Tento návrh vyhlášky tak na tuto skutečnost navazuje z důvodu zachování kontinuity. V případě tohoto kritéria (dostupnost zdrojů tepelné energie s celkovým instalovaným tepelným výkonem nejméně 200 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na celkový instalovaný tepelný výkon) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedeného kritéria (dostupnost zdrojů tepelné energie s celkovým instalovaným tepelným výkonem nejméně 200 MW) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz soustavy zásobování tepelnou energií. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů dálkového vytápění nebo dálkového chlazení ve smyslu čl. 2 bodu 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 ze dne 11. prosince 2018 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetický regulační úřad, který uvedl, že pod uvedenou definici provozovatele dálkového vytápění nebo dálkového chlazení spadají subjekty podle energetického zákona. „*Provozovatelem dálkového vytápění nebo dálkového chlazení se dle energetického zákona § 4 rozumí držitel licence na rozvod tepelné energie*“. Služba rozvodu tepelné energie je pak dle energetického zákona definována v § 76. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz soustavy zásobování tepelnou energií, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem Energetického regulačního úřadu a částečně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Je však potřeba zmínit, že dle Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 ze dne 11. prosince 2018 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů ve smyslu čl. 2 bodu 19 se pro dálkové chlazení rozumí totožný distributor jako při dálkovém vytápění. Množina poskytovatelů regulované služby bude tedy stejná. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*držitele licence na rozvod tepelné energie*“ a za druhé kritéria „*velkého podniku*“,

„že disponuje soustavou zásobování tepelnou energií s celkovou přenosovou kapacitou nejméně 160 MW“ nebo „středního podniku“.

Držitel licence na rozvod tepelné energie podle energetického zákona je ten, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Držitele licence na rozvod tepelné lze pak nalézt ve Vyhledávací licenci Energetického regulačního úřadu, který poskytuje přehled údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem (<https://www.eru.cz/vyhledavac-licenci>) nebo v přehledech o držitelích licence (<https://www.eru.cz/o-drzitelich-licence>).

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice je v návrhu vyhlášky stanoveno další kritérium, dostupnost soustavou zásobování tepelnou energií s celkovou přenosovou kapacitou nejméně 160 MW. Toto kritérium míří na vyčlenění skupiny těch nejvýznamnějších dodavatelů tepelné energie v České republice, které jsou významné i pro kraj, ve kterém se nachází. Cílem zahrnutí těchto tepláren do regulace je, aby se minimalizovalo riziko případného výpadku dodávek tepelné energie způsobeného kybernetickým bezpečnostním incidentem. Toto kritérium je objektivně zjistitelné z přehledu údajů o licencích udělených Energetickým regulačním úřadem, jehož dostupnost je uvedena výše. Navíc tento návrh vyhlášky navazuje na právní úpravu provozovatelů základní služby podle původního zákona s bližším upřesněním, kde aplikační praxe v tomto duchu vyložila speciální kritérium druhu subjektu a vedla k určení všech významných společností, které naplňovaly toto a dopadové kritérium. Tento návrh vyhlášky tak na tuto skutečnost navazuje z důvodu zachování kontinuity. V případě tohoto kritéria (dostupnost soustavou zásobování tepelnou energií s celkovou přenosovou kapacitou nejméně 160 MW) a výše uvedeného velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku (nehledě na celkovou přenosovou kapacitu) je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností.

V případě výše uvedeného kritéria (dostupnost soustavou zásobování tepelnou energií s celkovou přenosovou kapacitou nejméně 160 MW) se jedná o stanovení nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případných poskytovatelů této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Energetika – Vodík

Odvětví Energetika – Vodík je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje tři služby, kterými jsou výroby vodíku, skladování vodíku a přeprava vodíku. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroba vodíku. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů výroby, skladování a přepravy vodíku*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Energetického regulačního úřadu, který uvedl, že „*Návrh směrnice o společných pravidlech pro vnitřní trh s plyny z obnovitelných zdrojů, se zemním plynem a s vodíkem se zabývá mimo jiné regulací trhu s vodíkem, tedy definuje například, kdo je provozovatelem vodíkové sítě či vodíkovým podnikem. Návrh zmíněné směrnice je v legislativním procesu, logicky tak zatím k transpozici směrnice ještě nedošlo a právní řád České republiky doposud speciální regulaci subjektů na trhu s vodíkem nezná. Pokud jde o případnou provazbu uvedených pojmů (provozovatelé výroby, skladování a přepravy vodíku) s databází licencí, kterou poskytuje Energetický regulační úřad online na svých webových stránkách, je tato problematika zcela závislá na vymezení druhů licencí v § 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů. Z důvodu neexistence speciální národní regulace trhu s vodíkem, a tedy i neexistence licence na výrobu, distribuci nebo skladování vodíku, není možné v současné době prostřednictvím databáze vygenerovat takové subjekty. S ohledem na to, že energetický zákon plyn definuje v § 2 odst. 2 písm. b) bodě 9 jako „zemní plyn, koksárenský plyn čistý, degazační a generátorový plyn, biometan, propan, butan a jejich směsi, pokud nejsou používány pro pohon motorových vozidel,“ není v současné době možné podat žádost o licenci na výrobu, distribuci či uskladňování vodíku. Pokud jde o možné budoucí zakotvení těchto pojmů do českého právního řádu, bude se tak dít v první řadě prostřednictvím zákonné úpravy. Úprava vyhlášek Energetického regulačního úřadu se poté bude logicky odehrávat v mezích těchto zákonných základů“.* Dále Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil Českou vodíkovou technologickou platformu, která uvedla, že v současné době neexistují v českém právním řádu (předpisech regulujících energetiku) instituty přesně odpovídající výše uvedeným definicím. S ohledem na výše uvedené skutečnosti návrh vyhlášky proto přistupuje k definici služby a jejích kritérií doslovným převzetím definice a kritérií obsažených ve směrnici a definuje službu jako výroba vodíku. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je za první to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „výrobce vodíku“ a za druhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku, je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku, je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví i další dvě služby požadavkem směrnice, je možné v případě dalších dvou služeb – skladování vodíku a přeprava vodíku – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Výrobní průmysl

Odvětví Výrobního průmyslu je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje pět služeb, kterými jsou výroba počítačů, elektronických a optických přístrojů a zařízení, výroba elektrických zařízení, výroba strojů a zařízení nezařazená pod jiné oddíly klasifikace CZ-NACE, výroba motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů a výroba ostatních dopravních prostředků a zařízení. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby počítačů, elektronických a optických přístrojů a zařízení. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „výroby počítačů, elektronických a optických přístrojů a zařízení podniky vykonávajícími kteroukoliv z hospodářských činností ve smyslu sekce C oddílu 26 klasifikace NACE Rev. 2“. Uvedenému oddílu odpovídá oddíl 26 přílohy ke sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „výrobce počítačů, elektronických a optických přístrojů a zařízení ve smyslu oddílu 26 klasifikace CZ-NACE“, a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Výrobce počítačů, elektronických a optických přístrojů a zařízení ve smyslu oddílu 26 klasifikace CZ-NACE je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněné klasifikace. Tato kategorie v souladu s vysvětlujícím dokumentem Českého statistického úřadu⁵ zahrnuje výrobu počítačů, periferních zařízení, telekomunikačních přístrojů a podobných elektronických výrobků, vč. jejich komponentů a dílů. Charakteristickým znakem výrobních procesů zařazených do této kategorie je navrhování a používání integrovaných obvodů a vysoce specializovaných miniaturních technologií. Tato kategorie zahrnuje také výrobu přístrojů spotřební elektroniky; měřicích, testovacích, kontrolních, navigačních, řídicích, ozařovacích, elektroléčebných, elektroterapeutických a optických přístrojů a zařízení a také výrobu magnetických a optických médií (nosičů dat).

Kritérii, která musí výrobce naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele

⁵ Dostupné na internetových stránkách Českého statistického úřadu (odkaz zde: https://www.czso.cz/csu/czso/klasifikace_ekonomickych_cinnosti_cz_nace).

regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, nebo velkého podniku – je výchozím režimem poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice NIS2 a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby elektrických zařízení. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „výroby elektrických zařízení kteroukoliv z hospodářských činností ve smyslu sekce C oddílu 27 klasifikace NACE Rev. 2“. Uvedenému oddílu odpovídá oddíl 27 přílohy ke sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „výrobce elektrických zařízení ve smyslu oddílu 27 klasifikace CZ-NACE“, a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Výrobce elektrických zařízení ve smyslu oddílu 27 klasifikace CZ-NACE je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněné klasifikace. Tato kategorie v souladu s vysvětlujícím dokumentem Českého statistického úřadu zahrnuje výrobu výrobků, pomocí kterých se elektrina vyrábí, rozvádí nebo využívá. Zahrnuje také výrobu elektrických zařízení pro svícení, signalizaci a výrobu elektrických domácích spotřebičů. Naopak nezahrnuje výrobu elektronických výrobků podle oddílu 26.

Kritérii, která musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, nebo velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby strojů a zařízení nezařazená pod jiné oddíly klasifikace CZ-NACE. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „výroby strojů a zařízení j. n. kteroukoliv z hospodářských činností ve smyslu sekce C oddílu 28 klasifikace NACE Rev. 2“. Uvedenému oddílu odpovídá oddíl 28 přílohy ke sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „výrobce strojů a zařízení nezařazený pod jiné oddíly klasifikace CZ-NACE“, a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Výrobce strojů a zařízení nezařazený pod jiné oddíly klasifikace CZ-NACE je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněné klasifikace. Tato kategorie v souladu s vysvětlujícím dokumentem Českého statistického úřadu zahrnuje výrobu strojů a zařízení, které mechanicky nebo tepelně působí na materiály nebo na materiálech

provádějí výrobní procesy (např. manipulaci, postřikování, vážení nebo balení), včetně výroby jejich mechanických komponentů, které produkují a využívají sílu. Patří sem také speciálně vyrobené díly na tyto stroje a zařízení. Do této kategorie dále patří pevná, pohyblivá nebo ručně ovládaná zařízení bez ohledu na to, zda jsou určena pro průmysl, řemesla, stavebnictví, zemědělství nebo pro použití v domácnostech. Dále sem patří výroba speciálních zařízení pro cestující nebo nákladní dopravu. V této kategorii se rozlišuje mezi výrobou speciálních strojů určených pro určitá hospodářská odvětví, to znamená pro výlučné používání v některém odvětví dle CZ-NACE, nebo malou skupinou odvětví dle CZ-NACE, a strojů určených pro všeobecné využití, to znamená v široké škále hospodářských odvětvích dle CZ-NACE. Tato kategorie dále zahrnuje ostatní speciální stroje, nezahrnuté v jiných oddílech klasifikace, nezávisle na tom, zda jsou nebo nejsou využívány v určitém procesu výroby, např. pojízdné pouťové atrakce, vybavení pro automatické bowlingové dráhy. Tato kategorie naopak nezahrnuje výrobu kovodělných výrobků pro všeobecné použití (oddíl 25), výrobu kontrolních zařízení, počítačů, měřicích a zkušebních zařízení, elektrických rozvodných a spínacích zařízení (oddíly 26 a 27) a výrobu dopravních zařízení (oddíly 29 a 30).

Kritérii, která musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, nebo velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice NIS2 a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „výroby motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů podniky vykonávajícími kteroukoliv z hospodářských činností ve smyslu sekce C oddílu 29 klasifikace NACE Rev. 2“. Uvedenému oddílu odpovídá oddíl 29 přílohy ke sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „výrobce motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů ve smyslu oddílu 29 klasifikace CZ-NACE“, a zadruhé kritéria „sériové výroby osobních motorových vozidel“, „sériové výroby autobusů“, „sériové výroby nákladních vozidel“, „velkého podniku“, nebo „středního podniku“.

Výrobce motorových vozidel, přívěsů a návěsů je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněné klasifikace. Tato kategorie v souladu s vysvětlujícím dokumentem Českého statistického úřadu zahrnuje výrobu motorových vozidel pro přepravu osob nebo nákladu a jejich motorů, zahrnuje také výrobu různých dílů, příslušenství a výrobu přívěsů a návěsů. Naopak opravy, údržba a přestavby motorových vozidel (kromě přestavby na alternativní pohon) vyráběných v této kategorii jsou zařazeny ve skupině 45.20.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto

doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice jsou v návrhu vyhlášky stanovena další kritéria, a to „sériové výroby osobních motorových vozidel“, „sériové výroby autobusů“ a „sériové výroby nákladních vozidel“.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě výše uvedených kritérií je režim nastaven tím způsobem, že pokud orgán nebo osoba bude velkým nebo středním podnikem, je mu přiřazen výchozí režim nižších povinností. Pokud však (bez ohledu na svou velikost) sériově vyrábí osobní motorová vozidla, autobusy, nebo nákladní vozidla, je mu přiřazen výchozí režim vyšších povinností. Důvodem pro toto rozdělení režimů povinností je zásadní ekonomický význam společností provozujících sériovou výrobu osobních motorových vozidel, autobusů a nákladních vozidel. Podle statistik Českého statistického úřadu produkce v České republice jako jedna ze základních složek hrubého domácího produktu činila v roce 2021 přibližně 13,527 bilionu Kč, z toho produkce zpracovatelského průmyslu činila přibližně 4,886 bilionu Kč (nejvíce z jednotlivých odvětví v tabulce k Produkci podle odvětví, běžné ceny, HDP Výrobní metoda, v Databázi národních účtů Českého statistického úřadu⁶). Služba „výroba motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů“ se na produkci v roce 2021 podílela částkou přibližně 1,239 bilionu Kč (nejvíce z jednotlivých služeb zpracovatelského průmyslu, a dokonce nejvíce ze všech služeb v tabulce k Národnímu hospodářství celkem: účet výroby, Účty výroby a tvorby důchodů, HDP Výrobní metoda, v Databázi národních účtů Českého statistického úřadu⁷). Platí tedy, že rozdělení režimů povinností zohledňuje klíčovou roli služby „výroby motorových vozidel (kromě motocyklů), přívěsů a návěsů“ jak v rámci zpracovatelského průmyslu, tak také v rámci národního hospodářství České republiky, a že je vyšší režim povinností zacílen na ty ekonomické subjekty, které se na produkci uvedené služby podílí nejvýraznějším způsobem.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby ostatních dopravních prostředků a zařízení. Tato služba odpovídá požadavku směrnice NIS2 na regulaci „výroby elektrických zařízení kteroukoliv z hospodářských činností ve smyslu sekce C oddílu 30 klasifikace NACE Rev. 2“. Uvedenému oddílu odpovídá oddíl 30 přílohy ke sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje, musí splňovat podmínku „výrobce ostatních dopravních prostředků a zařízení oddílu 30 klasifikace CZ-NACE“, a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Výrobce ostatních dopravních prostředků a zařízení oddílu 30 klasifikace CZ-NACE je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněné klasifikace. Tato kategorie v souladu s vysvětlujícím dokumentem Českého statistického úřadu zahrnuje výrobu ostatních dopravních prostředků, např. výrobu člunů a stavbu lodí (kompletaci, nikoli výrobu jednotlivých dílů), výrobu kolejových vozidel a lokomotiv, letadel a kosmických lodí a výrobu jejich dílů, motocyklů a jízdních kol apod.

Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů

⁶ Dostupné zde: https://apl.czso.cz/pll/rocenka/rocenkavyber.makroek_prod

⁷ Dostupné zde: https://apl.czso.cz/pll/rocenka/rocenkavyber.makroek_prod

používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, nebo velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice NIS2 a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Potravinářský průmysl

Odvětví Potravinářského průmyslu je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje tři služby, kterými jsou výroba potravin, zpracování potravin a distribuce potravin. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výroby potravin. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Výroby potravin potravinářskými podniky, které se zabývají velkoobchodní distribucí a průmyslovou výrobou a zpracováním, ve smyslu čl. 3 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo zemědělství, který uvedl, že pod definici potravinářského podniku spadá každý veřejný nebo soukromý podnik, který vykonává činnost související s jakoukoliv fází výroby, zpracování a distribuce potravin, přičemž tato definice obsažená v nařízení není z povahy nařízení v českém právním řádu dále doplněna nebo upravena. Výroba potravin potravinářskými podniky je činnost která podléhá kontrole, kterou vykonává jak Státní zemědělská a potravinářská inspekce, tak Státní veterinární správa. Úřad následně tedy oslovil i oba tyto úřady a byly mu poskytnuty seznamy subjektů, které v České republice danou činnost vykonávají. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výrobu potravin, tedy ve shodě s výše uvedenými názory ministerstva a obou úřadů a plně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „potravinářského podniku“ a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Potravinářský podnik je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení, obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Kritérii, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky jsou pak střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost

podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví všechny služby požadavkem směrnice a jsou zároveň odvozeny od výše zmíněného evropského nařízení, kde jsou všechny tři služby používány jako jeden pojem, je možné v případě dalších dvou služeb – zpracování potravin a distribuce potravin – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovené zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Chemický průmysl

Odvětví Chemického průmyslu je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje čtyři služby, kterými jsou Výroba nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky, Zpracování nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky, Skladování nebo distribuce nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky a Výroba předmětů uvedených v čl. 3 bodě 3 nařízení (ES) č. 1907/2006 z látek nebo směsí. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba Výroba nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky. Tato služba odpovídá požadavku směrnice regulovat „Podniky provádějící výrobu látek a distribuci látek nebo směsí ve smyslu čl. 3 bodů 9 a 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 a podniky provádějící výrobu předmětů ve smyslu čl. 3 bodu 3 uvedeného nařízení z látek či směsí.“ Úřad v otázce transpozice požadavku směrnice využil informací z konzultací s Ministerstvem životního prostředí, který Úřadu poskytl základní informace o postupu zařazení objektů do příslušné skupiny podle zákona č. 224/2015 Sb., o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými směsmi a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o prevenci závažných havárií), dále vyšel z informací získaných při transpozici původní směrnice NIS a nastavení regulace tohoto odvětví. Současně byl osloven Svaz chemického průmyslu ČR s žádostí o konzultaci k nastavení kritérií. Na tuto výzvu Svaz chemického průmyslu ČR nezareagoval.

Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako Výroba nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky, tedy ve shodě s výše uvedenými informacemi ministerstva, zákonem o prevenci závažných havárií a odpovídající definicí uvedené ve zmíněném evropském nařízení.

Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku, že je provozovatelem nebo uživatelem objektu zařazeného do skupiny B podle zákona o prevenci závažných havárií, nebo je velkým podnikem, nebo je střední podnikem, nebo je provozovatelem nebo uživatelem objektu zařazeného do skupiny A podle zákona o prevenci závažných havárií. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě naplnění kritéria, kdy je subjekt provozovatelem nebo uživatelem objektu zařazeného do skupiny B podle zákona o prevenci závažných havárií je jako výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven režim vyšších povinností. Toto přiřazení vychází z toho, že provozovatelé a uživatelé objektů zařazení do skupiny B podle zákona o prevenci závažných havárií nakládají s nebezpečnými chemickými látkami nebo směsmi podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího klasifikaci, označování a balení látek a směsí, splňující kritéria stanovená v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V případě havárie těchto objektů lze důvodně předpokládat velké dopady na životy a zdraví osob, majetek a životní prostředí. Návrh vyhlášky je s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby v této části důvodný a přiměřený.

V případě naplnění kritéria středního nebo velkého podniku, nebo je-li subjekt provozovatelem nebo uživatelem objektu zařazeného do skupiny A podle zákona o prevenci závažných havárií je jako výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví všechny služby požadavkem směrnice a jsou zároveň odvozeny od výše zmíněného evropského nařízení, je možné v případě dalších tří služeb – Zpracování nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky, Skladování nebo distribuce nebezpečných chemických látek, směsí nebo přípravků nebo látky, a Výroba předmětů uvedených v čl. 3 bodě 3 nařízení (ES) č. 1907/2006 z látek nebo směsí – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím, a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovené zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Vodní hospodářství

Odvětví Vodního hospodářství je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje dvě služby, kterými jsou provozování vodovodu a provozování kanalizace. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba provozování vodovodu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Pitné vody, resp. dodavatelů a distributorů vody určené k lidské spotřebě ve smyslu čl. 2 bodu 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/2184 ze dne 16. prosince 2020 o jakosti vody určené k lidské spotřebě, s výjimkou distributorů, pro něž je distribuce vody určené k lidské spotřebě nepodstatnou částí jejich obecné činnosti spočívající v distribuci komodit a zboží*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo zemědělství, který uvedl, že „*službám „Drinking water“ a „Waste water“ nejlépe odpovídá pojem provozování vodovodů a provozování kanalizací, který je v § 2 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, definován jako souhrn činností, kterými se zajišťuje dodávka pitné vody nebo odvádění a čištění odpadních vod. Rozumí se jím zejména dodržování technologických postupů při odběru, úpravě a dopravě pitné vody včetně manipulací, odvádění, čištění a vypouštění odpadních vod, dodržování provozních nebo manipulačních řádů, kanalizačního řádu, vedení provozní dokumentace, provozní a fakturační měření, dohled nad provozuschopností vodovodů a kanalizací, příprava podkladů pro výpočet ceny pro vodné a stočné a další související činnosti. Subjekt, který tuto činnost vykonává, pak tento zákon definuje v § 2 odst. 5, jako provozovatele vodovodu nebo kanalizace - tedy osobu, která provozuje vodovod nebo kanalizaci pro veřejnou potřebu a je držitelem povolení k provozování tohoto vodovodu nebo kanalizace vydaného krajským úřadem. S ohledem k této skutečnosti lze využít seznamy provozovatelů vodovodů a kanalizací z databáze provozní evidence vodovodů a kanalizací (VÚPE) spravované Ministerstvem zemědělství*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provozování vodovodu, jak je uvedené výše. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku provozovatele vodovodu a zadruhé kritéria „*velkého podniku*“, „*zásobování pitnou vodou alespoň 50 000 obyvatel*“ nebo „*středního podniku*“.

Provozovatel vodovodu je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože jak plyne z § 2 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, je tím kdo „*provozuje vodovod a je držitelem povolení k provozování tohoto vodovodu nebo kanalizace vydaného krajským úřadem podle § 6 (tohoto zákona)*“. Kritérii, které musí naplnit aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná. Vedle těchto velikostních kritérií plynoucích přímo ze směrnice je v návrhu vyhlášky stanoveno další kritérium, a to sice „*zásobování pitnou vodou alespoň 50 000 obyvatel*“. Toto kritérium navazuje na právní úpravu provozovatelů základní služby podle původního zákona, kde aplikační praxe v tomto duchu vyložila dopadové kritérium „*I. závažné*“.

omezení druhu služby postihující více než 50 000 osob“ a vedla k tomu, že došlo k určení společností s počtem odběratelů nad 50 000. Tento návrh vyhlášky tak na tuto skutečnost navazuje z důvodu zachování kontinuity.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě tří výše uvedených kritérií je režim nastaven tím způsobem, že pokud orgán nebo osoba bude velkým podnikem (nehledě na počet zákazníků), nebo počet jeho zákazníků bude 50 000 a více (nehledě na jeho velikost jako podniku), je mu přiřazen výchozí režim vyšších povinností. Pokud by byl středním podnikem (a neměl 50 000 nebo více zákazníků) bude mu přiřazen výchozí režim nižších povinností.

Protože také druhá služba v tomto odvětví – provozování kanalizace – je požadavkem směrnice a zároveň je také pro tuto službu možno uvést vše výše zmíněné analogicky, lze v jejím případě přiměřeně odkázat na odůvodnění výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Odpadové hospodářství

Odvětví Odpadového hospodářství je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje čtyři služby, kterými jsou provoz zařízení určeného pro nakládání s odpady, obchodování s odpadem, zprostředkování nakládání s odpadem a přeprava odpadu. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba provozu zařízení určeného pro nakládání s odpady. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Nakládání s odpady podniky provádějícími nakládání s odpady ve smyslu čl. 3 bodu 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES, avšak s výjimkou podniků, pro které nakládání s odpady nepředstavuje hlavní hospodářskou činnost*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo životního prostředí, který uvedl, že „*podle článku 3 bodu 9 směrnice Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/851 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2008/98/ES o odpadech, se pro účely této směrnice rozumí „nakládáním s odpady“ sběr, přeprava, využití (včetně třídění) a odstraňování odpadů, včetně dozoru nad těmito činnostmi a následné péče o místa odstranění a včetně činností prováděných obchodníkem nebo zprostředkovatelem (...). Ze směrnice o odpadech a zákona o odpadech vyplývá, že do definice „podniků nakládajících s odpady“ pro Vaši potřebu spadají:*

- *I. zařízení určená pro nakládání s odpady, což jsou podle § 11 odst. 1 písm. r) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (...),*
- *II. obchodníci s povolením podle § 26 odst. 1 (zákona o odpadech) (...),*

- III. zprostředkovatelé podle § 45 odst. 1 (zákona o odpadech) (...), a
- IV. dopravci ohlášení podle § 95 odst. 1 (zákona o odpadech) (...).“

Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz zařízení určeného pro nakládání s odpady. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*provozovatele zařízení určeného pro nakládání s odpady podle zákona o odpadech*“ a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Provozovatel zařízení určeného pro nakládání s odpady podle zákona o odpadech je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože má od okamžiku převzetí odpadu do zařízení určeného pro nakládání s odpady ve vztahu k tomuto odpadu všechny povinnosti provozovatele zařízení stanovené zákonem o odpadech a stává se jeho vlastníkem. Smyslem tohoto návrhu vyhlášky ani směrnice není ukládat povinnosti v oblasti odpadového hospodářství nepodnikajícím fyzickým osobám, které jsou původci odpadu. Kritérii, které musí naplnit aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví všechny služby požadavkem směrnice a jsou zároveň odvozeny od výše zmíněné evropské směrnice, je možné v případě dalších tří služeb – obchodování, zprostředkování i přepravy odpadu – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovené zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Letecká doprava

Odvětví Letecká doprava je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje devět služeb, kterými jsou provoz letecké dopravy, provoz letiště, provoz pomocných zařízení v rámci letiště, služba řízení letového provozu nad vzdušným prostorem České republiky, bezpečnostní kontrola týkající se nákladu nebo poštovních zásilek, služba odesílání nákladu nebo poštovních zásilek, služba dodávek palubních zásob, služba při odbavovacím procesu a letové navigační služby. Zahrnutí těchto

druhů služeb má za cíl zvýšit zabezpečení letecké dopravy z pohledu oblasti kybernetické bezpečnosti a posílit tak kybernetickou bezpečnost letecké dopravy. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

Úřad v otázce přesné transpozice jednotlivých požadavků směrnice NIS2 oslovil gestora dané oblasti – Úřad pro civilní letectví, který uvedl, že pojmy používané směrnicí NIS2 pro definici druhu subjektu jsou pro potřeby transpozice směrnice nadále plně využitelné. Přestože se v rámci velkého množství požadavků směrnice NIS2 jedná o odkaz na unijní nařízení, jehož transpozice do českého právního řádu není potřebná, mnoho pojmů je definováno i vnitrostátním právem, konkrétně zákonem č. 49/1997 Sb., o civilním letectví. Z terminologie zákona o civilním letectví tato vyhláška v podstatné míře vychází.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz letecké dopravy. Tato služba odpovídá požadavku směrnice NIS2 na regulaci letecké dopravy a leteckých dopravců ve smyslu čl. 3 bodu 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 300/2008 ze dne 11. března 2008 o společných pravidlech v oblasti ochrany civilního letectví, využívaných ke komerčním účelům. Definice leteckého dopravce obsažená v zákoně č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, pak pracuje s obdobnou formulací. Také předchozí směrnice definovala regulovaný druh subjektu v tomto odvětví shodným způsobem, proto bylo možné transpozici směrnice NIS2 uchopit obdobným způsobem jako transpozici předchozí směrnice v zákoně č. 181/2014 Sb. I na základě konzultace s Úřadem pro civilní letectví návrh vyhlášky definuje službu jako provoz letecké dopravy. Z pohledu kybernetické bezpečnosti se jedná zejména o významné rezervační a distribuční systémy, které letečtí dopravci spravují.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být leteckým dopravcem podle zákona o civilním letectví a současně velkým nebo středním podnikem, nebo nezávisle na jeho velikosti musí jít o dopravce, který za předchozí 3 kalendářní roky průměrně přepravil alespoň 500 000 cestujících ročně.

Leteckým dopravcem se dle § 2 odst. 11 zákona o civilním letectví rozumí osoba oprávněná provozovat obchodní leteckou dopravu na základě licence nebo jiného obdobného oprávnění. Obchodní leteckou dopravou se podle stejného zákona rozumí doprava osob, zvířat, zavazadel, pošty nebo jiného nákladu letadlem za úplatu. Nekomerční letečtí dopravci tedy nejsou v regulaci zahrnuti.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Jako speciální kritérium poskytovatele regulované služby bylo zvoleno kritérium celkového počtu ročně přepravených osob, konkrétně alespoň 500 000 za rok. Toto kritérium je přejato z předchozí právní úpravy a je založeno na závěrech odborné pracovní skupiny k vyhlášce 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby. V případě tohoto kritéria jde o národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2 mající za cíl zařadit do režimu vyšších povinností takové letecké dopravce usazené a operující na území České republiky, kteří jsou sice středním či malým podnikem nebo mikropodnikem, ale poskytují své služby ve velkém rozsahu, který odpovídá rozsahu služeb poskytovaných velkými podniky.

Uvedená kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Výchozí vyšší režim poskytovatele regulované

služby se aplikuje na letecké dopravce, kteří jsou velkým podnikem, nebo kteří za předchozí 3 kalendářní roky průměrně přepravili alespoň 500 000 cestujících ročně. Do režimu nižších povinností pak spadnou takoví letečtí dopravci, kteří jsou středním podnikem a zároveň nenaplní kritéria pro zařazení do vyššího režimu. Pokud by letecký dopravce naplnil kritéria vyššího i nižšího režimu současně, uplatní se obecné pravidlo této vyhlášky o přednosti vyššího režimu.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz letišť. Tato služba odpovídá požadavku směrnice NIS2 na regulaci řídicích orgánů letišť ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/12/ES ze dne 11. března 2009 o letištních poplatcích a regulaci letišť ve smyslu čl. 2 bodu 1 uvedené směrnice, včetně hlavních letišť uvedených v příloze II, části 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. prosince 2013 o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě. Na základě požadavků směrnice NIS2 a informací od gestora odvětví návrh vyhlášky definuje službu jako provoz letišť. Citované evropské předpisy definují „řídicí orgány letišť“ jako subjekty, které mají za úkol správu a řízení infrastruktury letišť nebo sítě letišť a koordinaci a řízení činností různých hospodářských subjektů přítomných na daných letištích nebo sítích letišť, kdy letišťem je jakýkoliv pozemek zvláště přizpůsobený pro přistávání, vzlet a manévrování letadel, včetně pomocných zařízení souvisejících s provozem a obsluhou letadel a zařízení potřebných k zajištění obchodních leteckých služeb. Hlavními letišti, tedy letišti majícími největší strategický význam pro dosažení cílů rozvoje transevropské dopravní sítě, jsou na území České republiky v souladu s citovaným nařízením č. 1315/2013 stanovena letiště v Praze a Ostravě.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být provozovatelem mezinárodního letiště podle zákona o civilním letectví s dočasným či trvalým vyhrazeným bezpečnostním prostorem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 300/2008 ze dne 11. března 2008 o společných pravidlech v oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy. Zároveň musí být tento provozovatel letiště buďto středním nebo velkým podnikem, nebo nezávisle na své velikosti musí jít o provozovatele letiště, který za předchozí 3 kalendářní roky průměrně odbavil alespoň 150 000 cestujících ročně.

Letištěm se v souladu s čl. 2 odst. 7 zákona o civilním letectví rozumí územně vymezená a vhodným způsobem upravená plocha včetně souboru leteckých staveb a zařízení letiště, trvale určená ke vzletům a přistávání letadel a k pohybům letadel s tím souvisejícím. Provozovatelem letiště je osoba, která je držitelem povolení k provozování letiště podle zákona o civilním letectví. Návrh vyhlášky nerozlišuje mezi veřejnými a neveřejnými letišti, do regulace spadají oba druhy. Mezinárodním letištěm se podle zákona o civilním letectví rozumí celní letiště určená a vybavená k uskutečňování jak vnitrostátních a vnitřních letů, tak i letů, při nichž je překročena vnější hranice podle jiného právního předpisu. K volbě kritéria mezinárodního letiště bylo přistoupeno z důvodu, že směrnice NIS2 upravuje vnitřní trh a odkazuje na letiště regulovaná evropskou legislativou. Regulace čistě vnitrostátních letišť menšího významu, která nemají vliv (nebo jen minimální) na řádné fungování vnitřního trhu, by tedy šla nad rámec rozsahu regulace směrnice NIS2. Zároveň tato kategorie obsáhne všechna hlavní letiště, jak směrnice požaduje.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

Jako speciální kritérium poskytovatele regulované služby bylo zvoleno kritérium celkového počtu ročně odbavených cestujících, konkrétně alespoň 150 000 za rok. Toto národní kritérium je založeno na veřejně dostupných údajích o průměrných počtech odbavených cestujících na jednotlivých českých letištích a má za cíl do režimu vyšších povinností zařadit takové provozovatele letišť, kteří jsou sice středním či malým podnikem nebo mikropodnikem, ale poskytují své služby ve velkém rozsahu, který odpovídá rozsahu služeb poskytovaných velkými podniky a hlavními a globálními letišti v České republice.

Uvedená kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Výchozí vyšší režim poskytovatele regulované služby se aplikuje na ty provozovatele mezinárodního letiště, kteří jsou velkým podnikem, nebo kteří za předchozí 3 kalendářní roky průměrně odbavili alespoň 150 000 cestujících ročně. Do režimu nižších povinností pak spadnou takoví letečtí dopravci, kteří jsou středním podnikem a zároveň nenaplní kritéria pro zařazení do vyššího režimu. Pokud by letecký dopravce naplnil kritéria vyššího i nižšího režimu současně, uplatní se obecné pravidlo této vyhlášky o přednosti vyššího režimu.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz pomocných zařízení v rámci letiště. Tato služba odpovídá požadavku směrnice NIS2 na regulaci subjektů provozujících pomocná zařízení v rámci letiště. Pojem pomocná zařízení v rámci letiště není v předpisech regulujících leteckou dopravu definován, pouze ve směrnici 2009/12/ES je stanoveno, že pomocná zařízení související s provozem a obsluhou letadel jsou součástí letiště. Pomocná zařízení tedy budou standardně součástí letiště, nicméně ne každý provozovatel pomocného zařízení bude automaticky provozovatelem letiště. Z toho důvodu směrnice NIS2 požaduje explicitně i regulaci této činnosti. Také předchozí směrnice definovala regulovaný druh subjektu v tomto odvětví shodným způsobem, proto bylo možné transpozici směrnice NIS2 uchopit obdobným způsobem jako transpozici předchozí směrnice v zákoně č. 181/2014 Sb. V souladu s předchozí právní úpravou zde tedy budou regulována zejm. meteosloužby, radiomajáky, světelná návěstidla apod.

Z vyjádření gestora odvětví vyplývá, že pod pojmem pomocná zařízení v rámci letiště, které nejsou pod kontrolou provozovatele letiště, vidí zejména poskytovatele odbavovacích služeb a poskytovatele meteorologické služby. Gestor dále uvedl, že v odvětví letecké dopravy je dále standardně používán termín pomocné prostředky, který obsahuje např. pojízdné schody, nástupní můstky, manipulační vozidla (catering, úklid, vykládka, nakládka leteckých zásilek, materiály leteckého dopravce.) apod. Z hlediska terminologie s těmito prostředky manipulují např. handlingové společnosti. Tyto činnosti však budou regulovány v rámci jiných regulovaných služeb.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být provozovatelem pomocných zařízení v rámci mezinárodního letiště podle zákona o civilním letectví s dočasným či trvalým vyhrazeným bezpečnostním prostorem podle nařízení č. 300/2008. Zároveň musí být tento provozovatel pomocných zařízení středním nebo velkým podnikem. Limitace mezinárodním letištěm zde vychází z obdobných důvodů jako u služby provozu letiště.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná. Výchozí vyšší režim poskytovatele regulované služby se aplikuje na velké podniky, do režimu nižších povinností

pak spadnou provozovatelé pomocných zařízení, kteří jsou středním podnikem. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej přejímá bez další konkretizace.

Pokud v praxi dojde k souběhu činností provozu letiště a provozu pomocných zařízení v rámci stejného letiště u jednoho poskytovatele regulované služby (tzn. subjekt bude zajišťovat obě služby v rámci jednoho letiště), formálně bude tento subjekt poskytovat dvě regulované služby. Jelikož jsou však pomocná zařízení související s provozem a obsluhou letadel součástí letiště, a tedy budou součástí řízení kybernetické bezpečnosti letiště, není potřeba vůči těmto aktivitám vykonávat totožnou činnost dvakrát.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je služba řízení letového provozu ve vzdušném prostoru České republiky. Tato služba odpovídá požadavku směrnice NIS2 na regulaci provozovatelů kontroly řízení provozu poskytujících služby řízení letového provozu ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 549/2004 ze dne 10. března 2004, kterým se stanoví rámec pro vytvoření jednotného evropského nebe (rámcové nařízení). Podle citovaného nařízení se službou řízení letového provozu rozumí služba poskytovaná za účelem urychlení a zajištění řádného toku letového provozu a zabránění nehod mezi letadly a mezi letadly a překážkami v manévrovacích prostorech. Také předchozí směrnice definovala regulovaný druh služby v tomto odvětví shodným způsobem, proto bylo možné transpozici směrnice NIS2 uchopit obdobným způsobem jako transpozici předchozí směrnice v zákoně č. 181/2014 Sb. Na základě požadavků směrnice NIS2 a informací od gestora odvětví návrh vyhlášky definuje službu jako služba řízení letového provozu ve vzdušném prostoru České republiky.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být provozovatelem služby řízení letového provozu v převážné části vzdušného prostoru České republiky podle nařízení č. 549/2004. Toto kritérium má za cíl pokrýt největší poskytovatele služeb řízení letového provozu, kteří mohou výrazným způsobem ovlivnit řádné zajišťování provozu ve vzdušném prostoru České republiky. Ačkoli služby řízení letového provozu poskytuje na území České republiky více organizací, pouze jedna je dedikována pro řízení letového provozu v převážné části vzdušného prostoru České republiky a na největších českých letištích, a pouze jedna tedy naplní toto kritérium poskytovatele regulované služby. Z informací poskytnutých gestorem odvětví vyplývá, že zbylé organizace oprávněné poskytovat služby řízení letového provozu poskytují tyto služby lokálně zejm. v souvislosti s vývojem, výrobou a servisem letadel. Tyto společnosti budou případně regulovány v rámci jiných regulovaných služeb tohoto odvětví, především v rámci letových navigačních služeb.

Kritérium velikosti podniku není pro tuto službu s ohledem na výše uvedené relevantní. Na jedinou organizaci, která naplní kritérium poskytovatele regulované služby, se s ohledem na její důležitost pro celé odvětví letecké dopravy aplikuje výchozí vyšší režim poskytovatele regulované služby nezávisle na její velikosti.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je služba bezpečnostní kontrola týkající se nákladu nebo poštovních zásilek. Tato služba představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2 a má za cíl do regulace zahrnout vybrané subjekty spadající do oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy upravené nařízením č. 300/2008 Sb., resp. prováděcím nařízením Komise (EU) 2015/1998 ze dne 5. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí opatření ke společným základním normám letecké bezpečnosti. Tyto subjekty mají povinnost řešit problematiku kybernetické bezpečnosti stanovenou sektorovou legislativou, nicméně ne všechny otázky jsou touto sektorovou legislativou řešeny. Na zahrnutí nejvýznamnějších z těchto subjektů je tedy dán zřejmý veřejný zájem.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být schváleným agentem podle nařízení č. 300/2008 Sb. a současně velkým podnikem. Schváleným agentem se podle citovaného nařízení rozumí letecký dopravce, agent, zasilatel nebo jakýkoli podobný subjekt, který zajišťuje bezpečnostní kontroly týkající se nákladu nebo pošty.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Do regulace jsou zařazeny pouze velké podniky jakožto ekonomicky nejsilnější, a tedy obecně nejvíce strategické subjekty poskytující regulovanou službu.

Výchozím režimem poskytovatele uvedené regulované služby je režim nižších povinností. Pokud však poskytovatel poskytuje více různých regulovaných služeb a pro alespoň jednu z nich naplní kritéria poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností, bude všechny na poskytované regulované služby aplikovat požadavky režimu vyšších povinností.

Šestou službou v rámci tohoto odvětví je služba odesílání nákladu nebo poštovních zásilek. Tato služba představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2 a má za cíl do regulace zahrnout vybrané subjekty spadající do oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy upravené nařízením č. 300/2008 Sb., resp. prováděcím nařízením Komise (EU) 2015/1998 ze dne 5. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí opatření ke společným základním normám letecké bezpečnosti. Tyto subjekty mají povinnost řešit problematiku kybernetické bezpečnosti stanovenou sektorovou legislativou, nicméně ne všechny otázky jsou touto sektorovou legislativou řešeny. Na zahrnutí nejvýznamnějších z těchto subjektů je tedy dán zřejmý veřejný zájem.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být známým odesílatelem podle nařízení č. 300/2008 Sb. a současně velkým podnikem. Známým odesílatelem se podle citovaného nařízení rozumí odesílatel, jenž odesílá náklad nebo poštu na vlastní účet a jehož postupy splňují společná bezpečnostní pravidla a normy dostatečné k tomu, aby tento náklad nebo pošta mohly být přepravovány v jakémkoli letadle.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Do regulace jsou zařazeny pouze velké podniky jakožto ekonomicky nejsilnější, a tedy obecně nejvíce strategické subjekty poskytující regulovanou službu.

Výchozím režimem poskytovatele uvedené regulované služby je režim nižších povinností. Pokud však poskytovatel poskytuje více různých regulovaných služeb a pro alespoň jednu z nich naplní kritéria poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností, bude všechny na poskytované regulované služby aplikovat požadavky režimu vyšších povinností.

Sedmou službou v rámci tohoto odvětví je služba dodávek palubních zásob. Tato služba představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2 a má za cíl do regulace zahrnout vybrané subjekty spadající do oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy upravené nařízením č. 300/2008 Sb., resp. prováděcím nařízením Komise (EU) 2015/1998 ze dne 5. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí opatření ke společným základním normám letecké bezpečnosti. Tyto subjekty mají povinnost řešit problematiku kybernetické bezpečnosti stanovenou sektorovou legislativou, nicméně ne všechny otázky jsou touto sektorovou legislativou řešeny. Na zahrnutí nejvýznamnějších z těchto subjektů je tedy dán zřejmý veřejný zájem.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být schváleným dodavatelem palubních zásob podle nařízení

č. 300/2008 Sb. a současně velkým podnikem. V souladu s prováděcím nařízením Komise 2015/1998 se palubními zásobami rozumí veškeré předměty, které mají být přeneseny na palubu letadla za účelem použití, požití nebo nákupu cestujícími nebo členy letové posádky během letu kromě kabinových zavazadel, předmětů vnesených osobami jinými než cestující a pošty a materiálů leteckého dopravce. Schváleným dodavatelem palubních zásob se pak rozumí dodavatel, jenž používá postupy splňující společná bezpečnostní pravidla a normy dostatečné k povolení dodávek palubních zásob přímo do letadla a který je příslušným orgánem schválen jako schválený dodavatel.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Do regulace jsou zařazeny pouze velké podniky jakožto ekonomicky nejsilnější, a tedy obecně nejvíce strategické subjekty poskytující regulovanou službu.

Výchozím režimem poskytovatele uvedené regulované služby je režim nižších povinností. Pokud však poskytovatel poskytuje více různých regulovaných služeb a pro alespoň jednu z nich naplní kritéria poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností, bude všechny na poskytované regulované služby aplikovat požadavky režimu vyšších povinností.

Osmou službou v rámci tohoto odvětví je služba při odbavovacím procesu. Tato služba představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2 a má za cíl do regulace zahrnout vybrané subjekty poskytující strategické letecké služby, u nichž je třeba dbát zvýšeného důrazu na zajištění bezpečnosti informačních systémů používaných pro výkon těchto služeb.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být poskytovatelem služby při odbavovacím procesu na letišti podle zákona o civilním letectví a současně velkým podnikem. Službami při odbavovacím procesu se podle prováděcího předpisu k zákonu o civilním letectví, kterým je vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 108/1997 Sb., kterou se provádí zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, rozumí služby, kterými se zajišťuje technické a provozní odbavení letadla na odbavovací ploše, odbavení cestujících a jejich zavazadel, odbavení nákladu a pošty, zásobování palubního bufetu letadla potravinami a nápoji a manipulace s leteckými pohonnými hmotami a oleji (jednotlivé služby při odbavovacím procesu na letišti jsou uvedeny v příloze k této vyhlášce). Poskytovatelem služeb při odbavovacím procesu na veřejném letišti a pro cizí potřeby může být právnická osoba, fyzická osoba, včetně leteckého dopravce a provozovatele letiště, která disponuje souhlasem Úřadu pro civilní letectví.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Do regulace jsou zařazeny pouze velké podniky jakožto ekonomicky nejsilnější, a tedy obecně nejvíce strategické subjekty poskytující regulovanou službu.

Výchozím režimem poskytovatele uvedené regulované služby je režim nižších povinností. Pokud však poskytovatel poskytuje více různých regulovaných služeb a pro alespoň jednu z nich naplní kritéria poskytovatele regulované služby v režimu vyšších povinností, bude všechny na poskytované regulované služby aplikovat požadavky režimu vyšších povinností.

Devátou službou v rámci tohoto odvětví jsou letové navigační služby. Tato služba vychází z požadavku směrnice NIS2 na regulaci provozovatelů kontroly řízení provozu poskytujících služby řízení letového provozu ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 549/2004 ze dne 10. března 2004, kterým se stanoví rámec pro vytvoření jednotného evropského nebe (rámcové nařízení), a doplňuje svým způsobem službu řízení letového provozu ve vzdušném prostoru České republiky. Citované nařízení považuje služby řízení

letového provozu za podmnožinu letových provozních služeb. Letové provozní služby jsou pak součástí letových navigačních služeb, které jsou nařízením definovány jako služby letového provozu, komunikační služby, navigační služby a služby pro přehled o provozu, meteorologické služby pro letovou navigaci a letecké informační služby.

Kritérium poskytovatele regulované služby u této služby je stanoveno následovně: poskytovatel služby musí být poskytovatel letových navigačních služeb podle nařízení č. 549/2004 a buďto velkým podnikem, nebo lhotejně na svou velikost určeným a osvědčeným poskytovatelem meteorologických služeb podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 550/2004 ze dne 10. března 2004, o poskytování letových navigačních služeb v jednotném evropském nebi, s působností pro poskytování meteorologických informací pro potřeby letectví v celé České republice. Současně nesmí jít o subjekt poskytující regulovanou službu řízení letového provozu ve vzdušném prostoru České republiky, čímž je vyjádřeno komplementární postavení této regulované služby vůči regulované službě řízení letového provozu. Pokud je již subjekt regulován v rámci poskytování služby řízení letového provozu ve vzdušném prostoru České republiky, k naplnění kritérií poskytovatele regulované služby u této služby nemůže dojít.

Poskytovatelem letových navigačních služeb se podle nařízení č. 549/2004 rozumějí veškeré veřejné nebo soukromé subjekty, které poskytují letové navigační služby pro všeobecný letový provoz a které disponují osvědčením vydaným příslušným orgánem.

Kritérium určeného a osvědčeného poskytovatele meteorologických služeb podle nařízení č. 550/2004 s působností pro poskytování meteorologických informací pro potřeby letectví v celé České republice má za cíl zahrnout do regulace strategickou leteckou službu, u níž je třeba dbát zvýšeného důrazu na zajištění bezpečnosti informačních systémů používaných pro výkon těchto služeb, neboť narušení její bezpečnosti by mohlo mít významný vliv na poskytování služeb v celém odvětví letecké dopravy. Z uvedených důvodů je toto kritérium poskytovatele regulované služby nezávislé na velikosti organizace. Takto určeným a osvědčeným poskytovatelem meteorologických služeb poskytujícím meteorologické informace pro potřeby letectví v celé České republice je v současné době Český hydrometeorologický ústav.

Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Do regulace jsou mimo výše specifikovaný subjekt poskytující meteorologické informace zařazeny pouze velké podniky jakožto ekonomicky nejsilnější, a tedy obecně nejvíce strategické subjekty poskytující regulovanou službu. Výchozí vyšší režim poskytovatele regulované služby se aplikuje pouze na určeného a osvědčeného poskytovatele meteorologických služeb poskytujícího meteorologické informace pro potřeby letectví v celé České republice bez ohledu na jeho velikost. Zbylí poskytovatelé letových navigačních služeb, kteří jsou velkým podnikem, budou spadat do režimu nižších povinností.

Pro všechny regulované služby v rámci komentovaného odvětví platí, že jakmile nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným

službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Drážní doprava

Odvětví Drážní dopravy je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje osm služeb, kterými jsou stavění vlakových cest na celostátní úrovni, provoz celostátní dráhy, provoz regionální dráhy, provoz veřejně přístupné vlečky, provoz drážní dopravy na celostátní úrovni, provoz drážní dopravy na regionální dráze, provoz drážní dopravy na veřejně přístupné vlečce a provoz zařízení služeb. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba stavění vlakových cest na celostátní úrovni. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů infrastruktury ve smyslu čl. 3 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo dopravy, který uvedl, že pojmu dle výše uvedené evropské směrnice odpovídá „*provozovatel dráhy celostátní nebo regionální anebo veřejně přístupné vlečky*“. Dle definice výše uvedené směrnice je „*provozovatelem infrastruktury každý subjekt nebo podnik pověřený zejména zřízením, správou a udržováním železniční infrastruktury, včetně řízení dopravy a zabezpečení a signalizace. Funkce provozovatele infrastruktury na železniční síti nebo části železniční sítě je možné přidělit různým subjektům nebo podnikům*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako stavění vlakových cest na celostátní úrovni. Dle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále jen „zákon o dráhách“) § 32 odst. 1 „*se kapacita dráhy přiděluje na dráze celostátní a regionální a na veřejně přístupné vlečce*“, dále dle odst. 3 „*Kapacitu dráhy přiděluje provozovatel dotčené dráhy. Je-li dráha ve vlastnictví státu, přiděluje kapacitu dráhy státní organizace Správa železnic. Jde-li o úsek dráhy ve vlastnictví státu od státní hranice České republiky po nejbližší železniční stanici na území České republiky, použije se věta první*“. Kapacitou dráhy se pak dle zákona o dráhách § 10 rozumí „*její využitelná průjezdnost umožňující rozvržení požadovaných tras vlaků na určitém úseku dráhy v určitém období*“ a přidělení kapacity je dle § 11 definováno jako „*jednání umožňující využití takového dílu z celkové kapacity dráhy, kterého je zapotřebí pro požadovanou trasu vlaku*“. Kritérium poskytovatele regulované služby k této službě je skutečnost, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*subjektu poskytující službu stavění vlakových cest na celostátní úrovni*“.

Subjekt poskytující službu stavění vlakových cest na celostátní úrovni je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše.

Kritérium subjektu poskytující službu stavění vlakových cest na celostátní úrovni je také jediným kritériem pro to, aby se stal podnikem poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, v tomto případě je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností.

V případě tohoto kritéria je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu

s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz celostátní dráhy. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů infrastruktury ve smyslu čl. 3 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo dopravy, jehož vyjádření je uvedeno u první služby výše. Dle zákona o dráhách § 2 odst. 1 se dráhou rozumí „*cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných zařízení potřebných pro zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy*“, dále dle odst. 3 se provozováním dráhy rozumí „*činnosti, kterými se zabezpečuje a obsluhuje dráha a organizuje drážní doprava*“ a dle § 3 odst. 1 písm. a) je celostátní dráha definována jako „*dráha, která slouží mezinárodní a celostátní veřejné železniční dopravě a je jako taková označena*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz celostátní dráhy, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem ministerstva a částečně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení, protože služby provoz regionální dráhy a provoz veřejně přístupné vlečky jsou řešeny jako samostatné služby níže. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*provozovatele celostátní dráhy podle zákona o dráhách*“ a zadruhé kritéria „*velkého podniku*“ nebo „*středního podniku*“.

Provozovatel celostátní dráhy podle zákona o dráhách je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Přehled těchto provozovatelů lze nalézt na webových stránkách Drážního úřadu (<https://www.ducr.cz/cs/potrebuji-si-vyridit/sekce-provozne-technicka/provozovani-drahy-drazni-dopravy>).

Kritéria, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví i další dvě služby požadavkem směrnice, je možné v případě třetí a čtvrté služby – provoz regionální dráhy a provoz veřejně přístupné vlečky – analogicky odkázat na informace uvedené výše. Dle zákona o dráhách § 3 odst. 1 písm. b) je regionální dráha definována jako „*dráha regionálního nebo místního významu, která slouží veřejné železniční dopravě a je zaústěná do celostátní nebo jiné regionální dráhy*“. Dle zákona o dráhách § 3 odst. 1 písm. d) je vlečka definována jako „*dráha, která slouží vlastní potřebě provozovatele nebo jiného podnikatele a je zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy, nebo jiné vlečky*“.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je služba provoz drážní dopravy na celostátní dráze. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Železničních podniků ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, včetně provozovatelů zařízení služeb ve smyslu čl. 3 bodu 12 uvedené*“.

směrnice“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo dopravy, který uvedl, že pojmu dle výše uvedené evropské směrnice odpovídá „*dopravce provozující drážní dopravu na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce – v první části věty a provozovatel zařízení služeb – ve druhé části věty*“. Dle zákona o dráhách § 2 odst. 4 se provozováním drážní dopravy rozumí „*činnost, při níž mezi provozovatelem této dopravy (dále jen "dopravce") a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, vzniká právní vztah, jehož předmětem je přeprava osob, věcí, zvířat anebo činnost, kterou se zajišťuje podnikání podle zvláštních předpisů*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz drážní dopravy na celostátní dráze, tedy v částečné shodě s výše uvedeným názorem ministerstva a částečně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení, protože služby provoz drážní dopravy na regionální dráze, provoz drážní dopravy na veřejně přístupné vlečce a provoz zařízení služeb jsou řešeny jako samostatné služby níže. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*provozovatele drážní dopravy na celostátní dráze podle zákona o dráhách*“ a zadruhé kritéria „*velkého podniku*“ nebo „*středního podniku*“.

Provozovatel drážní dopravy na celostátní dráze podle zákona o dráhách je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše. Přehled těchto dopravců lze nalézt na webových stránkách Drážního úřadu (<https://www.ducr.cz/cs/potrebuji-si-vyridit/sekce-provozne-technicka/provozovani-drahy-drazni-dopravy>).

Kritéria, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Protože jsou v tomto odvětví i další tři služby požadavkem směrnice, je možné v případě šesté, sedmé a osmé služby – provoz drážní dopravy na regionální dráze, provoz drážní dopravy na veřejně přístupné vlečce a provoz zařízení služeb – analogicky odkázat na informace uvedené výše. Dle zákona o dráhách § 2 odst. 9 se zařízením služeb rozumí „*železniční stanice, zastávka, odstavné koleje, čerpací stanice a jiná technická zařízení, která jsou jejich provozovatelem zvláště určena k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce*“.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby,

musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Vodní doprava

Odvětví Vodní dopravy je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy, i když stejně jako v tomto případě se jedná především o regulaci vyplývající z požadavků transpozice práva Evropské unie. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje tři služby, kterými jsou výkon činnosti námořní vodní dopravy, provoz řídicího orgánu přístavu nebo provoz díla nebo zařízení v rámci přístavu a provoz služby lodní dopravě (VTS). Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestory dané oblasti – Ministerstvo dopravy a Státní plavební správu.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výkonu činnosti námořní vodní dopravy. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „společnosti vnitrozemské, námořní a pobřežní osobní a nákladní vodní dopravy, jak jsou vymezeny pro námořní dopravu v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 725/2004, kromě jednotlivých plavidel provozovaných těmito podniky“. Oslovení gestori zkráceně uvedli, že přestože se v rámci definice vyskytuje slovo „vnitrozemské“, jedná se v kontextu daného nařízení o vnitrostátní námořní dopravu (např. čl. 3 nařízení). Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako „Výkon činnosti námořní vodní dopravy“ a to především z toho důvodu, že v souladu s informacemi poskytnutými Evropskou Komisí je potřebné a vhodné transponovat do národních právních předpisů také ustanovení jejichž aplikace není pravděpodobná a v současné době bezobsažná, ale je možná. Pokud je tedy nutné dané kritérium zohlednit, je potřebné jeho definici provést takovým způsobem, který snižuje možnost nevhodné interpretace. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku subjektu vykonávající činnost námořní vodní dopravy podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 725/2004 ze dne 31. března 2004, o zvýšení bezpečnosti lodí a přístavních zařízení“ a zadruhé kritéria „velkého“ nebo „středního“ podniku. Z informací poskytnutých gestory, ani z informací, kterými disponuje Úřad nevyplývá potřeba regulovat v rámci kybernetické bezpečnosti jinou množinu subjektů v rámci vodní dopravy.

Stejně tak jako v případě první služby, jedná se také v případě druhé a třetí služby, tedy „provozu řídicího orgánu přístavu nebo provoz díla nebo zařízení v rámci přístavu“ a „provozu služby lodní dopravě (VTS)“, o definice plně odpovídající požadavku směrnice na regulaci – „*řídících orgánů přístavů ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/65/ES, včetně jejich přístavních zařízení ve smyslu čl. 2 bodu 11 nařízení (ES) č. 725/2004; a subjekty provozující díla a zařízení v rámci přístavů*“ v prvním případě a „*provozovatelů služeb lodní dopravy (VTS) ve smyslu čl. 3 písm. o) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/59/ES*“ ve druhém případě.

Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku subjektu a zadruhé kritéria „velkého“ nebo „středního“ podniku.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý

poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Silniční doprava

Odvětví Silniční doprava je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje dvě služby, kterými jsou činnost subjektu odpovědného za kontrolu řízení provozu a provoz inteligentního dopravního systému. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba činnost subjektu odpovědného za kontrolu řízení provozu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Silničních orgánů ve smyslu čl. 2 bodu 12 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/962 ze dne 18. prosince 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/40/EU, pokud jde o poskytování informačních služeb o dopravním provozu v reálném čase v celé EU odpovědné za kontrolu řízení provozu, s výjimkou veřejných subjektů, pro něž je řízení provozu nebo provoz inteligentních dopravních systémů nepodstatnou částí jejich obecné činnosti*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo dopravy, který uvedl „*tomuto pojmu nejvíce odpovídá pojem „silniční správní úřad“, nicméně s ohledem na právní úpravu obsaženou v návrhu revize směrnice (zejména s ohledem na účel navržené právní úpravy a její ostatní adresáty) je otázkou, zda unijní zákonodárce nechtěl odkázat spíše na čl. 2 bod 13 výše uvedeného nařízení obsahujícího pojem „provozovatel silnic“, čemuž by v českém právním řádu korespondoval zejména pojem „správce“ příslušné pozemní komunikace*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako činnost subjektu odpovědného za kontrolu řízení provozu, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem ministerstva a plně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „subjektu vykonávajícího správu pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích“ a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“.

Subjekt vykonávající správu pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) § 9 odst. 3 je definováno „*Vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace je povinen vykonávat její správu zahrnující zejména její pravidelné a mimořádné prohlídky, údržbu a opravy. Výkon správy může vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace zajišťovat prostřednictvím správce, jímž je právnická osoba zřízená nebo založená vlastníkem dálnice, silnice nebo místní komunikace za podmínky, že je vůči ní vlastník po celou dobu výkonu správy ovládající osobou. (...)*“.

Kritéria, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto

doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provozu inteligentního dopravního systému. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*Provozovatelů inteligentních dopravních systémů ve smyslu čl. 4 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/40/EU ze dne 7. července 2010 o rámci pro zavedení inteligentních dopravních systémů v oblasti silniční dopravy a pro rozhraní s jinými druhy dopravy*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – který uvedl, že pojmu dle výše uvedené evropské směrnice odpovídají „*poskytovatelé služby inteligentního dopravního systému*“. Dle zákona o pozemních komunikacích § 39a se inteligentním dopravním systémem rozumí „*soubor elektronických prostředků, technických zařízení, programového vybavení a jiných nástrojů, které umožňují vyhledávání, shromažďování, zpřístupňování, používání a jiné zpracovávání údajů o pozemních komunikacích, silničním provozu, cestování, logistice a dopravním spojení, a jehož účelem je zvýšení bezpečného a koordinovaného užívání pozemních komunikací a snížení negativních dopadů silničního provozu na životní prostředí*“. Dále je poskytovatel služby inteligentního dopravního systému „*povinen při poskytování této služby užívat pouze součásti inteligentního dopravního systému, které odpovídají specifikacím stanoveným Evropskou komisí a uveřejněným v Úředním věstníku Evropské unie, a poskytovat služby inteligentního dopravního systému způsobem odpovídajícím těmto specifikacím*“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako provoz inteligentního dopravního systému, tedy ve shodě s výše uvedeným názorem ministerstva a plně odpovídající definici uvedené ve zmíněném evropském nařízení. Kritérii poskytovatele regulované služby k této službě je zaprvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „*poskytovatele služby inteligentního dopravního systému podle zákona o pozemních komunikacích*“ a zadruhé kritéria „*velkého podniku*“ nebo „*středního podniku*“.

Poskytovatel služby inteligentního dopravního systému podle zákona o pozemních komunikacích je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože vykonává danou službu podle zmíněného nařízení a obsah tohoto pojmu byl zmíněn výše.

Kritéria, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim vyšších povinností. V případě velikostního kritéria, kdy podnik naplňuje podmínku středního podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem

regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehlédě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Digitální infrastruktura a služby

Odvětví Digitální infrastruktury a služeb je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Část tohoto odvětví již byla systematicky regulována v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje patnáct služeb, kterými jsou poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, zajišťování veřejné komunikační sítě, poskytování služby výměnného uzlu internetu (IXP), poskytování služby systému překladačů jmen domén (DNS), správa a provoz registru internetových domén nejvyšší úrovně, poskytování služby cloud computingu, poskytování služby datového centra, poskytování služby sítě pro doručování obsahu (CDN), správa kvalifikovaného systému elektronické identifikace, poskytování služby vytvářející důvěru, poskytování řízené služby (MSP), poskytování řízené bezpečnostní služby (MSSP), poskytování služby on-line tržiště, poskytování služby internetového vyhledávače, poskytování platformy sociální sítě. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo průmyslu a obchodu, který zejména odkázal na definice zakotvené v zákoně č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle zákona o elektronických komunikacích. Výklad zákona o elektronických komunikacích je přitom plně v kompetencích gestora tohoto předpisu.

S ohledem na požadavky čl. 2 odst. 2 směrnice NIS2 jsou poskytovateli regulovaných služeb všichni poskytovatelé veřejně dostupných služeb elektronických komunikací bez ohledu na jejich velikost. Kritérium velikosti podniku je tak významné pouze z hlediska určení režimu daného poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky.

Vyšší režim povinností se aplikuje na poskytovatele regulované služby, kteří jsou velkým či středním podnikem (s ohledem na čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice NIS2), nebo je-li daný poskytovatel „*operátorem podle zákona o elektronických komunikacích poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací skrze nejméně 350 000 aktivních mobilních SIM karet na maloobchodním trhu na území České republiky*“, nebo „*poskytovatelem nejméně 100 000 aktivních pevných internetových přípojek na území České republiky*“.

Do režimu nižších povinností pak spadnou poskytovatelé veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, kteří jsou malým podnikem či mikropodnikem. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej přejímá.

Zařazení poskytovatele do režimu vyšších povinností, je-li „operátor podle zákona o elektronických komunikacích poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací skrze nejméně 350 000 aktivních mobilních SIM karet na maloobchodním trhu na území České republiky“, nebo „poskytovatel nejméně 100 000 aktivních pevných internetových přípojek na území České republiky“ zohledňuje poměr počtu obyvatel České republiky a poskytovatelů těchto specifických služeb v daném rozsahu. Narušení bezpečnosti informací u těchto subjektů by mělo s ohledem na počet a významnost odběratelů této služby potenciálně dominový efekt ovlivňující poskytování dalších souvisejících služeb občanům a v krajních případech potenciálně negativní dopady na veřejný pořádek a národní bezpečnost. Tato kritéria mají za cíl do režimu vyšších povinností zařadit takové poskytovatele, kteří jsou sice malým podnikem nebo mikropodnikem, ale poskytují své služby ve velkém rozsahu, který odpovídá rozsahu služeb poskytovaných velkými podniky.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je zajišťování veřejné komunikační sítě. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „poskytovatelů veřejných sítí elektronických komunikací“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo průmyslu a obchodu, v této části lze odkázat na odůvodnění předchozí služby. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako zajišťování veřejné komunikační sítě. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť podle zákona o elektronických komunikacích“. Výklad zákona o elektronických komunikacích je přitom plně v kompetencích gestora tohoto předpisu.

S ohledem na požadavky čl. 2 odst. 2 směrnice NIS2 jsou poskytovateli regulovaných služeb všichni poskytovatelé veřejných sítí elektronických komunikací, resp. podnikatelé zajišťující veřejnou komunikační síť podle zákona o elektronických komunikacích, bez ohledu na jejich velikost. Kritérium velikosti podniku je tak významné pouze z hlediska určení režimu daného poskytovatele regulované služby. Kritérium velikosti podniku se stanovuje v souladu s doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice NIS2 k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky.

Vyšší režim povinností se aplikuje na poskytovatele této regulované služby, kteří jsou velkým či středním podnikem (s ohledem na čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice NIS2), nebo je-li daný poskytovatel „operátorem podle zákona o elektronických komunikacích poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací skrze nejméně 350 000 aktivních mobilních SIM karet na maloobchodním trhu na území České republiky“, nebo „poskytovatelem nejméně 100 000 aktivních pevných internetových přípojek na území České republiky“.

Do režimu nižších povinností pak spadnou poskytovatelé této regulované služby, kteří jsou malým podnikem či mikropodnikem. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej přejímá.

Zařazení poskytovatele do režimu vyšších povinností, je-li „operátor podle zákona o elektronických komunikacích poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací skrze nejméně 350 000 aktivních mobilních SIM karet na maloobchodním trhu na území České republiky“, nebo „poskytovatel nejméně 100 000 aktivních pevných internetových přípojek na území České republiky“ zohledňuje poměr počtu obyvatel České republiky a poskytovatelů těchto specifických služeb v daném rozsahu. Narušení bezpečnosti informací u těchto subjektů by mělo s ohledem na počet a významnost odběratelů této služby potenciálně

dominový efekt ovlivňující poskytování dalších souvisejících služeb občanům a v krajních případech potenciálně negativní dopady na veřejný pořádek a národní bezpečnost. Tato kritéria mají za cíl do režimu vyšších povinností zařadit takové poskytovatele, kteří jsou sice malým podnikem nebo mikropodnikem, ale poskytují své služby ve velkém rozsahu, který odpovídá rozsahu služeb poskytovaných velkými podniky.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je služba poskytování služby výměnného uzlu internetu (IXP). Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*provozovatelů výměnných uzlů internetu*“. Tato služba byla systematicky regulována v rámci předcházející právní úpravy. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tyto poskytovatele nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Podle čl. 6 bodu 18 směrnice je výměnný uzel internetu síťové zařízení umožňující propojení více než dvou nezávislých sítí (autonomních systémů), a to primárně pro účely umožnění výměny dat zasílaných prostřednictvím internetu; výměnný uzel internetu poskytuje propojení pouze autonomním systémům a nevyžaduje, aby data zasílaná prostřednictvím internetu mezi kterýmikoli dvěma zúčastněnými autonomními systémy procházela přes jakýkoli třetí autonomní systém, ani zasílaná data nemění ani žádným jiným způsobem do jejich zasílání nezasahuje. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby výměnného uzlu internetu (IXP). Kritériem poskytovatele regulované služby u této služby je skutečnost, že je daná organizace „poskytovatel služby výměnného uzlu internetu (IXP)“. Všichni poskytovatelé jsou zařazeni do režimu vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby systému překladač jmen domén (DNS). Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*provozovatelů DNS, s výjimkou operátorů kořenových jmenných serverů*“. Tato služba byla systematicky regulována v rámci předcházející právní úpravy. Provozovatelem DNS je podle čl. 6 bodu 20 směrnice subjekt, který poskytuje veřejně dostupné rekurzivní služby pro překlad jmen domén koncovým uživatelům internetu, příp. autoritativní služby pro překlad jmen domén pro použití třetí stranou, s výjimkou kořenových jmenných serverů. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil národního provozovatele domény nejvyšší úrovně, zájmové sdružení právnických osob CZ.NIC. Na základě předcházející právní úpravy návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby systému překladač jmen domén (DNS). Seznam subjektů poskytujících autoritativní služby pro překlad jmen domén má k dispozici CZ.NIC, průběžný seznam subjektů poskytujících veřejně dostupné rekurzivní služby pro překlad jmen domén je Úřadu dostupný z jeho vlastní činnosti. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zprv to, že je daná organizace „poskytovatel služeb DNS, s výjimkou operátorů kořenových jmenných serverů“ a zadruhé, že „aktivně poskytuje veřejně dostupné rekurzivní služby pro překlad jmen domén (rekurzivní DNS) koncovým uživatelům internetu, a zároveň poskytuje veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťuje veřejnou komunikační síť elektronických komunikací podle zákona o elektronických komunikacích“, či „poskytuje autoritativní služby pro překlad jmen domén (autoritativní DNS) pro použití třetí stranou, a zároveň správu nebo hosting více než 10 000 domén druhého řádu“. Výše uvedení poskytovatelé budou bez ohledu na velikost podniku spadat do režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Ze záznamů průběhu vyjednávání o směrnici je evidentní snaha Evropského parlamentu z oblasti působnosti vyřadit „hobby“ poskytovatele DNS služeb, kteří tuto činnost vykonávají hlavně pro vlastní potřebu. V původním znění návrhu směrnice byli zahrnuti všichni poskytovatelé služeb DNS („*DNS service provider*“ means an entity that provides recursive

or authoritative domain name resolution services to internet end-users and other DNS service providers“), v průběhu vyjednávání bylo přistoupeno k omezení množiny těchto subjektů, resp. jejich služeb, na přístupné a veřejné („open and public“), finální znění počítá s veřejně přístupnými („publicly available“) službami. Z uvedeného je zjevná snaha regulovat pouze ty poskytovatele rekurzivního DNS, jejichž služba je veřejně dostupná a aktivně využívána koncovými uživateli. Regulace by tedy měla být směřována pouze na subjekty poskytující služby DNS jako součást své obchodní aktivity. S ohledem na charakter a počet veřejně dostupných rekurzivních DNS bylo následně přistoupeno k omezení působnosti pouze na ty subjekty, které s rekurzivním DNS zároveň poskytují veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťují veřejnou komunikační síť elektronických komunikací podle zákona o elektronických komunikacích (blíže viz odůvodnění těchto služeb taktéž spadajících do tohoto odvětví). Takto zvolené omezení reflektuje výše dovozený smysl a účel znění dotčeného ustanovení.

Co se týče autoritativních DNS, bylo po konzultaci se sdružením CZ.NIC zvoleno omezení za účelem snížení počtu regulovaných subjektů a zároveň zacílení regulace na ty poskytovatele, u nichž by kybernetický bezpečnostní incident mohl mít významný dopad na poskytování jejich služeb. Zmíněné omezující kritérium limituje dosah regulace pouze na poskytovatele autoritativního DNS poskytující také správu nebo hosting více než 10 000 domén druhého řádu. Tento přístup se shoduje s předcházející právní úpravou, i s nižším počtem regulovaných subjektů bude dosaženo smyslu a účelu regulace.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je správa a provoz registru internetových domén nejvyšší úrovně. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „registru domén nejvyšší úrovně (TLD)“. Tato služba byla systematicky regulována v rámci předcházející právní úpravy. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tyto poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Podle čl. 6 bodu 21 směrnice je registrem domén nejvyšší úrovně subjekt, kterému byla delegována konkrétní doména nejvyšší úrovně (TLD) a je odpovědný za správu domén nejvyšší úrovně, včetně registrace jmen domén v rámci domén nejvyšší úrovně a technického provozu domén nejvyšší úrovně, včetně provozu jejich jmenných serverů, vedení jejich databází a distribuce souborů zón domén nejvyšší úrovně mezi jmennými servery, bez ohledu na to, zda kteroukoli z těchto operací provádí subjekt sám nebo je zajišťována externě, avšak s výjimkou situací, kdy jsou jména domén nejvyšší úrovně používána registrem pouze pro vlastní potřebu. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako správu a provoz registru internetových domén nejvyšší úrovně. Kritériem poskytovatele regulované služby u této služby je skutečnost, že daná organizace je „subjekt spravující a provozující registr internetových domén nejvyšší úrovně“. Všichni poskytovatelé jsou zařazeni do režimu vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Šestou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby cloud computingu. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „poskytovatelů služeb cloud computingu“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tyto poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Službou cloud computingu je podle čl. 6 bodu 30 směrnice digitální služba, která umožňuje samoobslužnou správu a široký vzdálený přístup k rozšiřitelnému a pružnému seskupení sdílitelných výpočetních zdrojů, včetně těch, které jsou rozmístěny na více místech. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby cloud computingu. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zprvů skutečnost, že daná organizace je „poskytovatel služby cloud computingu“.

Druhým kritériem, které musí poskytovatel služby cloud computingu naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost podniku daného potenciálního poskytovatele regulované služby nebo skutečnost, že je poskytovatelem státního cloud computingu podle zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li poskytovatel služby cloud computingu kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku nebo je-li poskytovatelem státního cloud computingu podle zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Přiřazení režimu na základě velikosti podniku má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Kritérium poskytování státního cloud computingu vychází z požadavku na zabezpečení digitální infrastruktury státu. Podle ustanovení § 6m odst. 2 zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy je pro zajištění provozu informačního systému veřejné správy zařazeného do kritické bezpečnostní úrovně pomocí služeb cloud computingu nutné využít služeb státního poskytovatele cloud computingu. Poskytovatel státního cloud computingu bude tedy zřejmě zajišťovat provoz určité části pro stát kritických systémů, z toho důvodu by na něj měly být kladeny minimálně obdobné požadavky na zajištění kybernetické bezpečnosti, jaké jsou kladeny na systémy, k zajištění jejichž provozu jsou jeho služby využívány. Z důvodu kumulace zajišťování provozu více kritických systémů orgánů veřejné správy nestačí spoléhat na přenesení povinností v rámci řízení dodavatelů. Z výše uvedeného vyplývá nutnost zařadit tyto poskytovatele do režimu vyšších povinností.

Sedmou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby datového centra. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů služeb datových center*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tito poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Podle čl. 6 bodu 31 je službou datového centra služba, která zahrnuje struktury nebo skupiny struktur určené k centralizovanému umístění, propojení a provozu IT a síťových zařízení poskytujících služby ukládání, zpracování a přepravy dat společně se všemi zařízeními a infrastrukturami pro distribuci energie a řízení prostředí. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby datového centra. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „poskytovatelem služby datového centra“.

Druhým kritériem, které musí poskytovatel služby datového centra naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li poskytovatel služby datového centra kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Osmou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby sítě pro doručování obsahu (CDN). Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů sítí pro*

doručování obsahu“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tito poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Síť pro doručování obsahu podle čl. 6 bodu 32 směrnice je síť geograficky distribuovaných serverů za účelem zajištění vysoké dostupnosti, přístupnosti nebo rychlého poskytování digitálního obsahu a služeb uživatelům internetu jménem poskytovatelů obsahu a služeb. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby sítě pro doručování obsahu (CDN). Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „poskytovatelem služby sítě pro doručování obsahu (CDN)“.

Druhým kritériem, které musí poskytovatel služby sítě pro doručování obsahu naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li poskytovatel služby sítě pro doručování obsahu kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Devátou službou v rámci tohoto odvětví je správa kvalifikovaného systému elektronické identifikace. Tato služba není explicitně zahrnuta ve směrnici, nicméně byla zařazena do regulace s ohledem na vyjádření Ministerstva vnitra. To uvedlo, že pomocí prostředků elektronické identifikace vydávaných správci systémů elektronické identifikace se mohou držitelé těchto prostředků přihlašovat k on-line službám veřejné správy, případně k on-line službám dalších subjektů, a to prostřednictvím Národního bodu pro elektronickou identifikaci (NIA). Seznamem udělených akreditací disponuje Ministerstvo vnitra a je veřejně dostupný na jeho internetových stránkách. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako správa kvalifikovaného systému elektronické identifikace. Kritériem poskytovatele regulované služby u této služby je skutečnost, že daná organizace je „kvalifikovaný správce systému elektronické identifikace podle zákona o elektronické identifikaci“. Pojmy kvalifikovaného systému elektronické identifikace i kvalifikovaného správce jsou definovány v § 3 a § 4 zákona č. 250/2017 Sb., o elektronické identifikaci. Všichni poskytovatelé této služby jsou zařazeni do režimu vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku.

Desátou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby vytvářející důvěru. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů služeb vytvářejících důvěru*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora daného odvětví - Ministerstvo vnitra, který uvedl, že poskytovatel služeb vytvářejících důvěru je definován v čl. 3 bodu 19 nařízení (EU) č. 910/2014, jako fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje jednu či více služeb vytvářejících důvěru buď jako kvalifikovaný, nebo jako nekvalifikovaný poskytovatel služeb vytvářejících důvěru. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby vytvářející důvěru. Kritériem poskytovatele regulované služby u této služby je skutečnost, že daná organizace je „poskytovatel služby vytvářející důvěru podle přímo použitelného předpisu Evropské unie“. Všichni poskytovatelé jsou zařazeni do režimu vyšších povinností bez ohledu na velikost podniku. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Při posuzování, zda je subjekt poskytovatelem služby vytvářející důvěru je nutné zohlednit č. 2 bod 2 nařízení (EU) č. 910/2014, podle kterého se toto nařízení nevztahuje na poskytování služeb vytvářejících důvěru, které jsou používány výhradně v rámci uzavřených

systemů vyplývajících z vnitrostátního práva nebo z dohod mezi určeným okruhem účastníků. Ministerstvo vnitra v tomto ohledu odkazuje na názor odboru eGovernmentu na tuto problematiku: [Informace k otázce působnosti nařízení eIDAS - Ministerstvo vnitra České republiky \(mvr.cz\)](#).

Jedenáctou a dvanáctou službou v rámci tohoto odvětví jsou služby poskytování řízené služby a poskytování řízené bezpečnostní služby. Jejich regulace odpovídají požadavku směrnice na regulaci poskytovatelů řízených služeb a poskytovatelů řízených bezpečnostních služeb. Tyto služby nebyly systematicky regulovány v rámci předcházející právní úpravy, nicméně řada poskytovatelů spadala do kategorie provozovatelů regulovaných systémů (srov. § 3 původního zákona o kybernetické bezpečnosti). Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tyto poskytovatele nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Vymezení poskytovatelů řízených služeb a poskytovatelů bezpečnostních řízených služeb tak bylo zcela převzato ze směrnice, která však neposkytuje detailní výklad dílčích kritérií definic obou těchto kategorií regulovaných subjektů.

Kritérii těchto poskytovatelů regulovaných služeb je zaprvé naplnění definic specifikovaných u služeb 16.11 a 16.12 v příloze vyhlášky a za druhé naplnění kritérií „středního podniku“ či „velkého podniku“.

Poskytovatel řízené služby je definován tak, že v rámci podnikatelských vztahů poskytuje vzdáleně nebo přímo u zákazníka řízenou službu související s instalací, správou, provozem nebo údržbou technických nebo programových prostředků. Kritérium „v rámci podnikatelských vztahů“ znamená, že jde o poskytování služby tzv. B2B, tedy nikoliv výhradně spotřebitelům. „Vzdáleně nebo přímo u zákazníka“ znamená, že není rozhodující způsob poskytování řízené služby, může tak jít i o situace, kdy zaměstnanci poskytovatele řízené služby přichází do prostor zákazníka a na místě zajišťují údržbu jeho infrastruktury. Samotné poskytování řízené služby je třeba chápat jako kontinuální činnost ze strany poskytovatele zahrnující např. instalaci, správu, provoz nebo údržbu „technických nebo programových prostředků“, kterými se rozumí hardware i software. Řízenou službou typicky nebude jednorázová dodávka, případně jednorázová aktualizace dodaného produktu. Při posuzování naplnění výše uvedené definice lze do určité míry podpůrně vycházet z výkladového materiálu *Provozovatel informačního nebo komunikačního systému*, který je dostupný na webu Úřadu.

Poskytovatelé řízených bezpečnostních služeb jsou pak užší množinou poskytovatelů řízených služeb, kteří v rámci podnikatelských vztahů poskytují služby související s řízením rizik nebo zajištěním bezpečnosti informací. Pro tyto poskytovatele se obdobně uplatní výše uvedený výklad jednotlivých kritérií, přičemž „služby související s řízením rizik nebo zajištěním bezpečnosti informací“, lze mj. chápat jako služby související se zaváděním bezpečnostních opatření zmiňovaných v § X zákona a navazujících prováděcích předpisech, a to bez ohledu na to, zda jsou zaváděny povinně ze strany poskytovatelů regulovaných služeb, nebo dobrovolně jakýmkoliv jiným podnikem.

Druhým kritériem, které musí poskytovatel řízené služby nebo řízené bezpečnostní služby naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li poskytovatel řízení služby nebo řízené bezpečnostní služby kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu

nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Třináctou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby on-line tržiště. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů on-line tržišť*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tito poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Čl. 6 bod 28 směrnice pro definici on-line tržiště odkazuje na čl. 2 písm. n) směrnice (EU) 2005/29/ES, podle kterého je on-line tržiště služba využívající software, včetně internetových stránek, části internetových stránek nebo aplikace, který je provozován obchodníkem nebo jeho jménem, a umožňující spotřebitelům uzavírat na dálku smlouvy s jinými obchodníky nebo spotřebiteli. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby on-line tržiště. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „poskytovatel služby on-line tržiště“ a zadruhé kritéria „středního podniku“, příp. „velkého podniku“. Organizace, která naplní daná kritéria, se stává poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Čtrnáctou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování služby internetového vyhledávače. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů internetových vyhledávačů*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tito poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Čl. 6 bod 29 směrnice pro definici internetového vyhledávače odkazuje na čl. 2 bodu 5 nařízení (EU) 2019/1150, podle kterého se jedná o digitální službu, která uživatelům umožňuje vkládat dotazy za účelem vyhledávání v zásadě na všech internetových stránkách nebo na všech internetových stránkách v určitém jazyce na základě dotazu na jakékoli téma v podobě klíčového slova, hlasové žádosti, sousloví nebo jiného zadání a která poskytuje výsledky v jakémkoli formátu, v nichž lze nalézt informace související s požadovaným obsahem. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování služby internetového vyhledávače. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „poskytovatel služby internetového vyhledávače“ a zadruhé kritéria „středního podniku“, příp. „velkého podniku“. Organizace, která naplní daná kritéria, se stává poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Patnáctou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování platformy sociální sítě. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů služeb platform sociálních sítí*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice nemohl oslovit žádného konkrétního gestora, jelikož tito poskytovatelé nejsou definováni odkazem na jiný právní předpis a nespádají do působnosti jednoho konkrétního regulátora či gestora. Podle čl. 6 bodu 33 směrnice je platforma sociálních sítí platforma, která koncovým uživatelům umožňuje vzájemné propojení, sdílení, objevování a komunikaci napříč různými zařízeními, zejména prostřednictvím chatů, příspěvků, videí a doporučení. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování platformy sociální sítě. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé skutečnost, že daná organizace je „poskytovatel platformy sociální sítě“ a zadruhé kritéria „středního podniku“, příp. „velkého podniku“. Organizace, která naplní daná kritéria, se stává poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovené zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Finanční trh

Odvětví Finančního trhu je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky – a jedná se o odvětví velmi specifické. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Již při vzniku směrnice bylo ovšem na úrovni Evropské unie v přípravě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2554 ze dne 14. prosince 2022 o digitální provozní odolnosti finančního sektoru a o změně nařízení (ES) č. 1060/2009, (EU) č. 648/2012, (EU) č. 600/2014, (EU) č. 909/2014 a (EU) 2016/1011 (tzv. zkráceně nařízení DORA), které přímo počítalo s přímou použitelností před obsahem směrnice, avšak jen v některých povinnostech. Jak vyplývá z čl. 4 směrnice NS2 „*Pokud ustanovení odvětvových právních aktů Unie vyžadují, aby základní nebo důležité subjekty přijaly opatření k řízení kybernetických bezpečnostních rizik nebo aby oznamovaly významné incidenty, a pokud je účinek těchto opatření alespoň rovnocenný účinku povinností stanovených v této směrnici, příslušná ustanovení této směrnice, včetně ustanovení o dohledu a vymáhání v kapitole VII, se na takové subjekty nepoužijí. Pokud se odvětvové právní akty Unie nevztahují na všechny subjekty v konkrétním odvětví, jež náleží do oblasti působnosti této směrnice, použijí se nadále na subjekty, na něž se uvedené odvětvové právní akty Unie nevztahují, příslušná ustanovení této směrnice. (...) Účinek požadavků uvedených v odstavci 1 tohoto článku se považuje za rovnocenný účinku povinností stanovených v této směrnici, pokud: a) účinek opatření k řízení kybernetických bezpečnostních rizik je přinejmenším rovnocenný účinku opatření stanovených v čl. 21 odst. 1 a 2; nebo b) odvětvový právní akt Unie stanoví okamžitý, případně automatický a přímý přístup k oznámením o incidentech, která podle této směrnice vydávají týmy CSIRT, příslušné orgány nebo jednotná kontaktní místa, a účinky požadavků na oznamování významných incidentů jsou přinejmenším rovnocenné účinkům požadavků stanovených v čl. 23 odst. 1 až 6 této směrnice.*“, což je případ zmíněného nařízení DORA.

Obsah vyhlášky tedy musí brát výše uvedené v potaz, ovšem zároveň při dodržení požadavku směrnice na správnou transpozici odvětví uvedených v příloze I směrnice. Tato situace tedy vede k tomu, že i když návrh vyhlášky stanovuje v odvětví Finančního trhu regulované služby (aby byla správně provedena transpozice směrnice), již dopředu musí brát v potaz, že tyto subjekty budou v otázce plnění bezpečnostních opatření, hlášení kybernetických bezpečnostních incidentů a výkonu kontroly spadat nikoliv pod režim směrnice, ale pod režim nařízení DORA. Na níže uvedené finanční subjekty se tak použijí pouze ostatní ustanovení zákona o kybernetické bezpečnosti, především národní instituty, zejména tzv. protiopatření.

Toto odvětví již bylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje tři služby, kterými jsou výkon činnosti úvěrové instituce, provoz obchodního systému a výkon činnosti ústřední protistrany. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výkonu činnosti úvěrové instituce. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „bankovníctví (...) úvěrovými institucemi ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce“. S ohledem na to, že předchozí právní úprava kybernetické bezpečnosti vycházela z totožných požadavků, přistoupil Úřad ke stanovení této množiny stejně jako tomu bylo v případě regulace odvětví bankovníctví v rámci tzv. provozovatele základní služby podle vyhlášky č. 437/2017 Sb., o kritériích pro určení provozovatele základní služby. K praktickému upřesnění výkladu tohoto ustanovení je pak vhodné dodat, že výše uvedený pojem „výkon činnosti úvěrové instituce“ je potřeba vykládat způsobem, že regulovanými jsou ty činnosti, které úvěrová instituce dělá na základě udělené licence, nikoliv jen jako výkon činnosti přijímání vkladů od veřejnosti a poskytování úvěrů. Užití tohoto pojmu bylo použito historicky použito z toho důvodu, že prosté použití „výkon činnosti“ nebyl naopak dostatečně určitý. Návrh vyhlášky na tuto původní textaci z důvodu kontinuity navazuje a nezasahuje do něj. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je podle návrhu vyhlášky zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „úvěrové instituce ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce“ a zadruhé kritéria „velkého podniku“ a „středního podniku“.

Tato kritéria, které musí naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, jsou stanovena v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná.

V případě těchto kritérií je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností jak v případě kritéria středního, tak v případě velkého podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu pro střední podniky nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace, zajištění dosavadní kontinuity regulace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Protože jsou v tomto odvětví všechny služby požadavkem směrnice a zároveň všechny doslovně navazují na dosavadní platnou právní úpravu, je možné v případě dalších dvou služeb – provozu obchodního systému i výkonu činnosti ústřední protistrany – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Zdravotnictví

Odvětví Zdravotnictví je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje devět služeb, kterými jsou

poskytování zdravotní péče (tato služba byla systematicky regulována v rámci předcházející právní úpravy), poskytování zdravotnické záchranné služby, výkon činnosti referenční laboratoře EU zahrnuté do sítě referenčních laboratoří pro oblast veřejného zdraví, výzkum a vývoj léčivých přípravků, výroba léčivých přípravků, výroba léčivých látek, výroba zdravotnických prostředků, výroba diagnostických zdravotnických prostředků in vitro, výroba zdravotnických prostředků považovaných za kriticky důležité v případě mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je poskytování zdravotní péče. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poskytovatelů zdravotní péče ve smyslu čl. 3 písm. g) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo zdravotnictví, který uvedl, že tento pojem odpovídá institutu poskytovatele zdravotních služeb upraveném v zákoně č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách. Poskytování zdravotních služeb podle zmíněného zákona je pojem nadřazený pojmu zdravotní péče. Zdravotní péčí se rozumí činnosti prováděné u fyzických osob za účelem předcházení, odhalení a odstranění nemoci; udržení, obnovení nebo zlepšení zdravotního a funkčního stavu; udržení a prodloužení života a zmírnění utrpení; pomoci při reprodukci a porodu; posuzování zdravotního stavu; preventivní, diagnostické, léčebné, léčebně rehabilitační, ošetrovatelské nebo jiné zdravotní výkony prováděné zdravotnickými pracovníky; odborné lékařské vyšetření podle zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Vedle toho pojem zdravotní služby je obsahově mnohem širší, kromě zdravotní péče obsahuje mj. také nakládání s tělem zemřelého, zdravotnickou záchrannou službu, zdravotnickou dopravní službu (tj. např. přeprava pacientů mezi poskytovateli, přeprava osob v souvislosti s prováděním transplantací), protialkoholní a protitoxikomanickou záchytnou službu. Z důvodu ustanovení čl. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU („*zdravotní služby poskytované pacientům zdravotnickými pracovníky za účelem vyhodnocení nebo udržení jejich zdravotního stavu nebo jejich uzdravení, včetně předepisování, vydávání a poskytování léčivých přípravků a zdravotnických prostředků*“) je zřejmé, že regulace by měla mířit zejména na poskytovatele zdravotní péče, a nikoliv všechny poskytovatele zdravotních služeb bez rozdílu. Hlavním smyslem regulace podle směrnice je mj. dosažení vysoké úrovně kybernetické bezpečnosti v Unii za účelem zajištění poskytování základních služeb v klíčových odvětvích. Regulace např. pohřebních ústavů nad rámec regulace poskytovatelů zdravotní péče se tak jeví jako nadbytečná a pro tyto subjekty nedůvodně zatěžující. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování zdravotní péče podle zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách. Seznam oprávnění k poskytování zdravotních služeb udělených těmto subjektům je dostupný na internetových stránkách Národního registru poskytovatelů zdravotních služeb. V seznamu je rovněž dostupná informace, které z těchto subjektů poskytují zdravotní péči.

Kritériem poskytovatele zdravotní péče je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „fyzická nebo právnická osoba, která má oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách“ a poskytuje zdravotní péči.

Druhým kritériem, které musí poskytovatel zdravotní péče naplnit, aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost podniku daného potenciálního poskytovatele regulované služby, a skutečnost, že disponuje počtem nejméně 270 lůžek akutní péče. Velikost podniku se stanovuje v souladu s

evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Toto kritérium je také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li poskytovatel zdravotní péče kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Kritérium „počet nejméně 270 lůžek akutní péče“ představuje zohlednění parametru kapacitního hlediska a zahrnuje mezi povinné subjekty poskytovatele zdravotních služeb s významnými kapacitami v rámci akutních lůžek. Nejedná se o celkový počet lůžek v daném zařízení, jedná se toliko o lůžka akutní standardní a akutní intenzivní. Jsou tak vyloučena lůžka dlouhodobé a následné péče. Tím dochází k omezení okruhu subjektů, které se primárně specializují na péči méně akutního charakteru, na kterou by případný kybernetický bezpečnostní incident nemusel mít natolik intenzivní dopad, a rovněž nejsou nezbytnými pro zachování poskytování nejnужnější zdravotní péče občanům České republiky.

- Akutní lůžková péče intenzivní je poskytována pacientovi v případech náhlého selhávání nebo náhlého ohrožení základních životních funkcí nebo v případech, kdy lze tyto stavy důvodně předpokládat.
- Akutní lůžková péče standardní je poskytována pacientovi s náhlým onemocněním nebo náhlým zhoršením chronické nemoci, které vážně ohrožují jeho zdraví, ale nevedou bezprostředně k selhávání životních funkcí, nebo za účelem provedení zdravotních výkonů, které nelze provést ambulantně; v rámci akutní lůžkové péče je poskytována též včasná léčebná rehabilitace.
- Následná lůžková péče je poskytována pacientovi, u kterého byla stanovena základní diagnóza a došlo ke stabilizaci jeho zdravotního stavu, zvládnutí náhlé nemoci nebo náhlého zhoršení chronické nemoci, a jehož zdravotní stav vyžaduje doléčení nebo poskytnutí zejména léčebně rehabilitační péče.
- Dlouhodobá lůžková péče je poskytována pacientovi, jehož zdravotní stav nelze léčebnou péčí podstatně zlepšit a bez soustavného poskytování ošetrovatelské péče se zhoršuje.

S ohledem na aktuální počty lůžek v rámci zdravotnických zařízení v České republice je toto kritérium vhodným kompromisem s ohledem na současné zohlednění významnosti předmětných subjektů a pokrytí území České republiky. Tito poskytovatelé jsou s ohledem na uvedené zařazeni do režimu vyšších povinností.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je poskytování zdravotnické záchranné služby. Tato služba není explicitně zahrnuta ve směrnici, nicméně s ohledem na odůvodnění u první služby bylo zhodnoceno, že poskytování zdravotnické záchranné služby jakožto jediné odvětví nespádající do poskytování zdravotní péče podle zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, by mělo být v regulaci zahrnuto s ohledem na nezastupitelné místo této služby v řetězci poskytování zdravotní péče.

Protože se v případě poskytování zdravotnické záchranné služby jedná o poskytování zdravotních služeb upravené zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, lze analogicky odkázat na informace uvedené výše. Kritérium velikosti podniku v tomto případě přiřazuje velkému a střednímu podniku nižší režim poskytovatele regulované služby. Návrh vyhlášky tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou.

Třetí službou v rámci tohoto odvětví je výkon činnosti referenční laboratoře EU zahrnuté do sítě referenčních laboratoří pro oblast veřejného zdraví. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „referenčních laboratoří EU ve smyslu článku 15 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2371 ze dne 23. listopadu 2022 o vážných přeshraničních zdravotních hrozbách a o zrušení rozhodnutí č. 1082/2013/EU“. S ohledem na skutečnost, že podle zmíněného ustanovení „může Komise prostřednictvím prováděcích aktů určit referenční laboratoře EU, které budou poskytovat podporu národním referenčním laboratořím za účelem podpory osvědčených postupů a sladění ze strany členských států na dobrovolném základě v oblasti diagnostiky, testovacích metod, používání některých testů pro jednotný dozor, oznamování a hlášení nálezů ze strany členských států“, není tento pojem zakotven v národní legislativě. Úřad proto přistoupil v rámci přesné transpozice k doslovnému přepisu daného pojmu a službu definuje jako „výkon činnosti referenční laboratoře EU zahrnuté do sítě referenčních laboratoří pro oblast veřejného zdraví“.

Poskytovatelem regulované služby bude subjekt, který bude prováděcím aktem Komise určen jako referenční laboratoř EU, která bude poskytovat podporu národním referenčním laboratořím za účelem podpory osvědčených postupů a sladění ze strany členských států na dobrovolném základě v oblasti diagnostiky, testovacích metod, používání některých testů pro jednotný dozor, oznamování a hlášení nálezů ze strany členských států.

Druhým kritériem, které musí výše uvedená referenční laboratoř EU naplnit, aby se stala poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky, pak je střední nebo velká velikost podniku daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Naplňuje-li uvedená referenční laboratoř EU kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Čtvrtou službou v rámci tohoto odvětví je výzkum a vývoje léčivých přípravků. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „subjektů provádějících výzkum a vývoj týkající se léčivých přípravků ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Státní ústav pro kontrolu léčiv, který uvedl, že pro tento pojem není v národní legislativě přesně odpovídající institut. V zákoně č. 378/2007 Sb., o léčivech, je výzkum definován v § 5 odst. 2, jako „neklinické hodnocení bezpečnosti léčiv a klinické hodnocení léčivých přípravků s cílem prokázat jejich účinnost, bezpečnost nebo jakost“, vývoj jako samostatný pojem definován není. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výzkum a vývoj léčivých přípravků. Z dikce ustanovení směrnice lze dovodit, že regulace míří na subjekty, které samy vyvíjejí léčivý přípravek, v platné legislativě je těmto subjektům nejbližší pojem „zadavatel klinických hodnocení“ podle čl. 2 bodu 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 536/2014. Seznamem zadavatelů klinických hodnocení disponuje Státní ústav pro kontrolu léčiv.

Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „zadavatel klinických hodnocení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie“ a zadruhé kritéria velikosti podniku. Naplňuje-li uvedený zadavatel klinických hodnocení kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Pátou službou v rámci tohoto odvětví je výroba léčivých přípravků. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „subjektů vyrábějící základní farmaceutické výrobky

a farmaceutické přípravky ve smyslu sekce C oddílu 21 klasifikace NACE Rev. 2“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Státní ústav pro kontrolu léčiv, který uvedl, že pod pojmy „farmaceutické výrobky“ a „farmaceutické přípravky“ podle uvedené klasifikace NACE patří podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, jednak léčivé přípravky, dále transfúzní léčivé přípravky, léčivé a pomocné látky, zdravotnické prostředky, a výroba produktů, které nejsou v gesci Státního ústavu pro kontrolu léčiv (bylinné čaje, které nejsou léčivými přípravky a zubní pasty). Dále Státní ústav pro kontrolu léčiv uvedl, že nelze vytvořit seznam všech výrobců podle uvedené kategorie, jelikož tato nekoresponduje s pojmy používanými v českém právním řádu. Definice výrobců farmaceutických přípravků podle klasifikace ekonomických činností NACE se pro účely určení významných subjektů v tomto odvětví jeví jako naprosto nevhodná vzhledem k tomu, že nezohledňuje skutečnost, zda subjektu bylo vydáno povolení k výrobě léčiv podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech. V České republice přiděluje NACE kódy Český statistický úřad. Nově vznikajícím subjektům zasílá dotazník týkající se jejich činnosti, u starších subjektů je odkázán na informace dostupné z veřejných zdrojů, jako je obchodní rejstřík nebo rejstřík živnostenského podnikání. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výroba léčivých přípravků v souladu se zákonem č. 378/2007 Sb., o léčivech. Seznamem výrobců léčivých přípravků usidlených v České republice dodávajících své výrobky v rámci České republiky disponuje Státní ústav pro kontrolu léčiv. Seznam výrobců usidlených v České republice, kteří dodávají své výrobky i do ostatních členských států EU, je dostupný v databázi EudraGMDP.

Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „výrobce léčivých přípravků podle zákona o léčivech“ a zadruhé kritéria velikosti podniku. Naplňuje-li uvedený výrobce léčivých přípravků kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Šestou službou v rámci tohoto odvětví je výroba léčivých látek. Léčivé látky jsou pojem existující v národní právní úpravě vedle pojmu léčivé přípravky, a logicky patří pod pojmy „základní farmaceutické výrobky a farmaceutické přípravky ve smyslu sekce C oddílu 21 klasifikace NACE Rev. 2“ uvedené u předchozí služby, proto zde lze analogicky odkázat na informace uvedené u služby výroba léčivých přípravků.

Sedmou službou v rámci tohoto odvětví je výroba zdravotnických prostředků. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „subjektů vyrábějících zdravotnické prostředky ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/745 ze dne 5. dubna 2017 o zdravotnických prostředcích, změně směrnice 2001/83/ES, nařízení (ES) č. 178/2002 a nařízení (ES) č. 1223/2009 a o zrušení směrnic Rady 90/385/EHS a 93/42/EHS“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Státní ústav pro kontrolu léčiv, který uvedl, že v českém právním řádu nejsou pro oblast zdravotnických prostředků specifické definice pro dané subjekty, nicméně český právní řád implementoval uvedené nařízení. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výroba zdravotnických prostředků.

Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „výrobce zdravotnických prostředků podle přímo použitelného předpisu Evropské unie“ a zadruhé kritéria velikosti podniku. Naplňuje-li uvedený výrobce léčivých přípravků kritéria středního podniku nebo velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Osmou službou v rámci tohoto odvětví je výroba diagnostických zdravotnických prostředků in vitro. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „subjektů vyrábějících diagnostické zdravotnické prostředky in vitro ve smyslu čl. 2 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/746, s výjimkou subjektů vyrábějících zdravotnické prostředky uvedených v příloze I bodu 5 páté odrážce této směrnice“. S ohledem na skutečnost, že se jedná o odvětví existující vedle výroby zdravotnických prostředků uvedené v předchozí službě, lze analogicky odkázat na informace uvedené u služby výroby zdravotnických prostředků. Co se týče uvedené výjimky, ta se vztahuje k subjektům uvedeným v následující deváté službě výroba zdravotnických prostředků uvedených na seznamu kriticky důležitých zdravotnických prostředků při mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví.

Devátou službou v rámci tohoto odvětví je výroba zdravotnických prostředků považovaných za kriticky důležité v případě mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „subjektů vyrábějících zdravotnické prostředky považované za kriticky důležité v případě mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví (uvedené na „seznamu kriticky důležitých zdravotnických prostředků při mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví“) ve smyslu článku 22 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/123 ze dne 25. ledna 2022 o posílení úloze Evropské agentury pro léčivé přípravky při připravenosti na krizi a krizovém řízení v oblasti léčivých přípravků a zdravotnických prostředků“. Podle uvedeného ustanovení „bezprostředně po uznání mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví konzultuje Řídící skupina pro nedostatek zdravotnických prostředků s pracovní skupinou uvedenou v čl. 21 odst. 5. Po této konzultaci neprodleně přijme seznam kategorií kriticky důležitých zdravotnických prostředků, které považuje během mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví za kriticky důležité. ... Řídící skupina pro nedostatek zdravotnických prostředků seznam kriticky důležitých zdravotnických prostředků při mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví aktualizuje, kdykoli je to nezbytné, až do ukončení uznání mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví.“. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako výroba zdravotnických prostředků považovaných za kriticky důležité v případě mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví.

Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „výrobce zdravotnických prostředků uvedených na seznamu kriticky důležitých zdravotnických prostředků při mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie“ a zadruhé kritéria velikosti podniku. Naplňuje-li uvedený výrobce zdravotnických prostředků uvedených na seznamu kriticky důležitých zdravotnických prostředků kritéria středního podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu nižších povinností, naplňuje-li kritéria velkého podniku, je poskytovatelem regulované služby v režimu vyšších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Věda, výzkum a vzdělávání

Odvětví Vědy, výzkumu a vzdělávání je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II, resp. s oprávněním členských států rozšířit působnost směrnice NIS2 i na oblast vzdělávací instituce, zejména pokud vykonávají citlivé výzkumné činnosti. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno v rámci předcházející právní úpravy, vybrané informační systémy (spíše administrativního charakteru) spravované vysokými školami byly regulovány jako významné informační systémy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje dvě služby, kterými jsou výzkum a vývoj a provozování velké výzkumné infrastruktury. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba výzkumu a vývoje. Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „výzkumných organizací“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil Radu pro vědu, výzkum a inovace a zástupce vybraných výzkumných organizací (zejm. vysokých škol). Na základě shromážděných informací a uskutečněných jednání návrh vyhlášky definuje službu jako „výzkum a vývoj“. Kritéria poskytovatele regulované služby u této služby jsou rozdělena do dvou částí podle činnosti, kterou regulované služby vykonávají, a zohledňují jednak požadavky směrnice NIS2, jednak národní zájmy na regulaci vybraných výzkumných organizací vykonávajících svou činnost na nekomerčním základě.

Kritéria poskytovatele regulované služby v prvním případě naplňují ty subjekty, které jsou výzkumnou organizací, jejímž hlavním cílem je provádět aplikovaný výzkum nebo experimentální vývoj za účelem využití tohoto výzkumu pro komerční účely, vysokou školou, nebo jinou výzkumnou organizací, které buďto provádí citlivou výzkumnou činnost, nebo většina jimi prováděných výzkumných projektů je financována z více než 50 % z veřejných zdrojů.

Kritéria poskytovatele regulované služby v druhém případě naplňují ty subjekty, které jsou výzkumnou organizací, jejímž hlavním cílem je provádět aplikovaný výzkum nebo experimentální vývoj za účelem využití tohoto výzkumu pro komerční účely, a současně jsou středním nebo velkým podnikem.

Zahrnutí výzkumných organizací zaměřených na komerční využití výsledků výzkumu představuje transpozici směrnice NIS2, cílem evropského zákonodárce bylo regulovat subjekty zaměřující se převážně na komerční využití výsledků výzkumu a vývoje, neboť jsou součástí hodnotového, resp. dodavatelského řetězce, stojí často na jeho počátku a z toho důvodu jsou nedílnou součástí celkové kybernetické bezpečnosti vnitřního trhu. Relevance výzkumných organizací zaměřených na nekomerční užití výsledků je z pohledu bezpečnosti vnitřního trhu nižší, jejich zahrnutí do národní regulace by představovalo národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2.

Zahrnutí některých „nekomerčních“ výzkumných organizací do národní regulace představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2. Výzkumné organizace evidované v seznamu výzkumných organizací vedeném Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, mají totiž nekomerční charakter a primárním cílem jejich existence je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí. Výsledky výzkumné činnosti těchto organizací jsou přitom neméně důležité, mnoho z těchto organizací se účastní velkých výzkumných infrastruktur, provádí výzkum a vývoj ve strategických odvětvích nebo hradí své projekty většinou z veřejných prostředků.

Mezi „nekomerční“ výzkumné organizace se řadí též jednotlivá pracoviště Akademie věd České republiky, jejichž hlavním posláním je v souladu s koncepcí rozvoje Akademie věd České republiky schválené na XLIX. zasedání Akademického sněmu AV ČR dne 15. prosince 2016) uskutečňovat kvalitní vědecký výzkum na hranici poznání, který respektuje aktuální a předvídané potřeby společnosti. V souladu s vymezením obsaženým v zákoně č. 283/1992 Sb., o Akademii věd České republiky, pracoviště Akademie mj. uskutečňují vědecký výzkum, přispívají ke zvýšení úrovně poznání a vzdělanosti, přispívají k využití výsledků vědeckého výzkumu, získávají, zpracovávají a rozšiřují vědecké informace a poskytují vědecké posudky, stanoviska a doporučení a zajišťují infrastrukturu pro výzkum a vývoj. Byť primárním zaměřením činnosti pracovišť Akademie je základní výzkum, tedy druh výzkumu, jehož regulaci směrnice NIS2 výslovně nevyžaduje, jedná se z pohledu zájmů České republiky o natolik strategicky významné instituce, že je potřeba je zahrnout do působnosti zákona. Samotná Akademie věd pak bude regulována podle charakteru své činnosti buďto v rámci regulované služby výzkum a vývoj, nebo v rámci odvětví veřejné správy pro jí svěřené pravomoci.

Zahrnutí vysokých škol představuje využití oprávnění členského státu daného směrnicí NIS2 regulovat vzdělávací instituce. Zájem na zvýšení kybernetické bezpečnosti vysokého školství je logický – vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy jsou vrcholnými centry vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti a mají klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti. V informačních systémech vysokých škol je stran osobních údajů uchováváno i velké množství informací o výzkumných a vývojových projektech a dosaženém poznání, komerčně využitelných výsledků vědecké činnosti a strategických dat. Vysoké školy jsou v posledních letech oblíbeným terčem útočníků a lze očekávat, že počet útoků na jejich informační systémy bude dále narůstat. Vysoké školy jsou za účinnosti zákona č. 181/2014 Sb. regulovány pouze pro vybrané informační systémy spíše administrativního charakteru (v kategorii tzv. významných informačních systémů), nicméně tento stav nijak nereflektuje důležitost vysokých škol z pohledu jejich vědecké a výzkumné činnosti.

Omezení regulace vzdělávacích institucí pouze na oblast vysokého školství bylo zvoleno z důvodu, že směrnice NIS2 hovoří o regulaci vzdělávacích institucích zejména za situace, kdy vykonávají kritické výzkumné činnosti. Výzkumná činnost se přitom odehrává v převážné míře na vysokých školách, smysl existence středního a nižšího školství spočívá v jiných činnostech.

Návrh zákona dále nerozděluje vysoké školy na veřejné, státní nebo soukromé, do regulace budou spadat všechny vysoké školy ve smyslu zákona č. 111/1998 Sb. naplňující dále uvedená kritéria.

Do režimu nižších povinností pak budou spadat takové výzkumné instituce zaměřené na komerční užití výsledků a vysoké školy, které nenaplní kritéria pro zařazení do režimu vyšších povinností a zároveň jsou velkým nebo středním podnikem.

Citlivou výzkumnou činností se pro účely této regulace rozumí výzkumná činnost zaměřená na výzkum a vývoj citlivého zboží dvojího užití a citlivých technologií dvojího užití ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/821 ze dne 20. května 2021, kterým se zavádí režim Unie pro kontrolu vývozu, zprostředkování, technické pomoci, tranzitu a přepravy zboží dvojího užití. Zbožím dvojího užití se v souladu s uvedeným nařízením rozumí zboží včetně softwaru a technologií, které lze použít jak pro civilní, tak i vojenské účely a které zahrnuje zboží, které může být použito ke konstrukci, vývoji, výrobě nebo použití jaderných, chemických nebo biologických zbraní či jejich nosičů, mimo jiné veškeré zboží, které může být použito jak pro nevýbušné účely, tak i pro jakoukoliv formu podpory výroby jaderných zbraní nebo jiných jaderných výbušných zařízení.

S ohledem na skutečnost, že návrh zákona počítá s regulací subjektů zabývajících se výrobou, vývozem, zprostředkováním, technickou pomocí a tranzitem a přepravou zboží a technologií dvojího užití, je nezbytné regulovat i výzkum a vývoj v této oblasti jakožto součást celého hodnotového řetězce a jeho potenciální slabé místo.

Není vyloučeno, že dosah pojmu citlivá výzkumná činnost bude v budoucnu rozšířen na další vědní obory, ve kterých je uskutečňován výzkum a vývoj natolik strategické a citlivé úrovně, že bude dán veřejný zájem na zahrnutí subjektů vykonávajících výzkum a vývoj v této oblasti do regulace kybernetické bezpečnosti.

Cílem kritéria „Financování prováděných výzkumných projektů je financována z více než 50 % z veřejných zdrojů“ je zařadit do regulace subjekty, které jsou z převážné části financovány z veřejných prostředků, a zajistit tak vyšší míru ochrany investice z veřejných prostředků.

Uvedená kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná. V případě kritérií první skupiny je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako vyšší. Směrnice NIS2 požaduje zařazení výzkumných institucí minimálně do režimu nižších povinností, u vzdělávacích institucí o kategorii povinné osoby mlčí a ponechává volbu režimu na členském státu. Návrh zákona počítá s tím, že některé kategorie výzkumných institucí a vysokých škol jsou pro Českou republiku, potažmo vnitřní trh, natolik důležité a strategické, že si zaslouží maximální úroveň regulace a zařazení do vyšší kategorie (toto „povyšování“ směrnice NIS2 taktéž umožňuje). V případě kritérií první skupiny je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven jako nižší. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlásky jej nepřekračuje.

Druhou službou v rámci tohoto odvětví je služba provozování velké výzkumné infrastruktury. Tato služba představuje národní úpravu nad rámec požadavků směrnice NIS2, nicméně je navrhována v návaznosti na vyhodnocení národních rizik a stanovení národních priorit. Kritéria poskytovatele regulované služby naplňují ty subjekty, které jsou hostitelskou nebo partnerskou institucí velké výzkumné infrastruktury nebo konsorciem evropské výzkumné infrastruktury.

Velké výzkumné infrastruktury jsou jednu z klíčových složek českého národního (ale i mezinárodního) výzkumného a inovačního systému. Definovány jsou zákonem č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu a vývoje z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu a vývoje), jako výzkumná infrastruktura, která je výzkumným zařízením nezbytným pro ucelenou výzkumnou a vývojovou činnost s vysokou finanční a technologickou náročností, která je schvalována vládou a zřizována pro využití též dalšími výzkumnými organizacemi. Tvoří páteří síť pro provádění excelentního základního a aplikovaného výzkumu a představují platformu pro vývoj těch nejvyspělejších technologií vykazujících vysokou znalostní náročnost a potenciál pro uplatnění v inovativním zboží a službách s vysokou přidanou hodnotou. Výzkumné infrastruktury soustřeďují v rámci svých kapacit nadkritické množství materiálních, lidských a finančních zdrojů potřebných pro dosahování průlomových poznatků, které přinášejí znalostní řešení socioekonomických výzev. Svým vybavením zprostředkovávají jedinečné možnosti k realizaci výjimečných vědeckých experimentů a šetření. Veřejný zájem na zajištění dostatečné úrovně kybernetické bezpečnosti velkých výzkumných infrastruktur je tedy zřejmý.

Návrh zákona (stejně jako směrnice NIS2) počítá s regulací orgánů a osob (organizací), nikoli jednotlivých systémů, proto i v případě velkých kritických infrastruktur není možné zařadit do regulace infrastruktury samotné, ale organizace, které jsou odpovědné za jejich řízení a zajišťování bezpečnosti. Pojem hostitelská nebo partnerská instituce vychází z Cestovní mapy velkých výzkumných infrastruktur ČR pro léta 2016 až 2022 vyhotovené Ministerstvem

školy, mládeže a tělovýchovy v návaznosti na schválení financování velkých výzkumných infrastruktur vládou České republiky a odkazuje na osoby, které zabezpečují provoz velkých výzkumných infrastruktur a jejich další investiční rozvoj. Pojem konsorcium evropské výzkumné infrastruktury odkazuje na druh právnické osoby stanovený nařízením Rady č. 723/2009 ze dne 25. června 2009 o právním rámci Společenství pro konsorcium evropské výzkumné infrastruktury (ERIC). V současné době je Česká republika sídlem konsorcia ELI ERIC a s ním související části tzv. distribuované výzkumné infrastruktury ELI (Extreme Light Infrastructure).

Jakmile nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Poštovní služby

Odvětví Poštovních služeb je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze II. Toto odvětví nebylo systematicky regulováno, v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje jedinou službu, kterou je poskytování poštovní služby. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

Výše uvedená služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*poštovní a kurýrní služby poskytované poskytovateli poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bodu 1a směrnice 97/67/ES, včetně poskytovatelů kurýrních služeb*“. Směrnice k tomuto vymezení ve svém recitálu uvádí následující „*Poskytovatelé poštovních služeb ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES18, včetně poskytovatelů kurýrních doručovacích služeb, by měli této směrnici podléhat, pokud poskytují alespoň jeden z kroků v poštovním řetězci, zejména výběr, třídění, přepravu nebo dodání poštovních zásilek, včetně služeb souvisejících s vyzvedáváním, a současně by měla být zohledněna míra jejich závislosti na sítích a informačních systémech. Přepravní služby, které nejsou poskytovány ve spojení s některým z těchto kroků, by měly být vyňaty z oblasti působnosti poštovních služeb.*“ Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice oslovil gestora dané oblasti – Český telekomunikační úřad, který mimo jiné uvedl, že „*V případě pojmu postal service providers (ve smyslu čl. 2 bodu 1a směrnice 97/67/ES) lze za ekvivalent považovat pojem provozovatel podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o poštovních službách („osoba poskytující poštovní služby nebo zajišťující zahraniční poštovní služby“)* (...) *Jednoznačný výklad příslušných pojmů přinesl až rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2021, čj. 8 As 70/2018-100, zabývající se otázkou vymezení působnosti zákona o poštovních službách a definicí poštovní služby. (...) Ze shrnutí právního názoru rozšířeného senátu uvedeného v citovaném rozsudku vyplývá, že „zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném do 14. 4. 2020, se vztahoval na všechny poskytovatele poštovních služeb, nikoli jen na poštovní služby poskytované držitelem poštovní licence. Poštovní službou je každá činnost, která odpovídá zákonnému vymezení obsahu poštovní smlouvy, tedy dodání poštovní zásilky nebo peněžní částky z místa podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona o poštovních*

službách).(…) Každý podnikatel, který uzavírá smlouvy obsahově odpovídající poštovní smlouvě, tak poskytuje poštovní služby, je tedy provozovatelem poštovní služby.“ Český telekomunikační úřad pak pokračuje „Za provozovatele je však třeba považovat i takové osoby, které neučinily vůči (Českému telekomunikačnímu) Úřadu řádné oznámení, nejsou tedy vedeni ani v evidenci Úřadu, a danou činnost podnikatelským způsobem tak vykonávají bez oprávnění. (...) V případě pojmu providers of courier services podle názoru Úřadu žádný ekvivalent v českém právním řádu neexistuje. V obecné rovině mu odpovídá pojem kurýrní služba (ve smyslu přímého doručení „od dveří odesílatele ke dveřím příjemce“), který však není právně definován.“ Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako poskytování poštovní služby, přičemž tento pojem používá ve smyslu zákona o poštovních službách a další službu jako kurýrní službu. Kritérii poskytovatele regulované služby u poštovní služby je zaprvé to, že ten kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku „provozovatele poštovní služby“ ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o poštovních službách a zadruhé kritéria „velkého podniku“ nebo „středního podniku“, u kurýrní služby analogicky.

Provozovatel poštovní služby je tím, kdo poskytuje řešenou službu, protože jak je uvedeno výše, je to v souladu se zákonem „osoba poskytující poštovní služby (...)“. V případě kurýrní služby není tento pojem přesně definován a je možné odkázat pouze na obsah směrnice NIS2, která uvádí, že „Poskytovatelé poštovních služeb ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES, včetně poskytovatelů kurýrních doručovacích služeb, by měli této směrnici podléhat, pokud poskytují alespoň jeden z kroků v poštovním řetězci, zejména výběr, třídění, přepravu nebo dodání poštovních zásilek, včetně služeb souvisejících s vyzvedáváním, a současně by měla být zohledněna míra jejich závislosti na sítích a informačních systémech.“ Kritérii, které musí naplnit aby se stal poskytovatelem regulované služby podle návrhu této vyhlášky pak jsou střední nebo velká velikost daného potenciálního poskytovatele regulované služby. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná.

Návrh vyhlášky přiřazuje každé regulované službě také výchozí režim poskytovatele regulované služby. V případě obou kritérií – ať už středního, velkého podniku – je výchozí režim poskytovatele regulované služby režim nižších povinností. Toto přiřazení má svůj původ v obsahu směrnice a návrh vyhlášky jej nepřekračuje.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovení zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Vojenský průmysl

Odvětví Vojenského průmyslu je dalším z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Toto odvětví je regulováno nad rámec požadavků směrnice. Toto odvětví se bude nově regulovat z důvodu zastoupení velkého počtu společností působícího v tomto odvětví v České republice. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje sedm služeb, kterými jsou

Výroba vojenského materiálu, Obchodování vojenského materiálu, Výroba zboží a technologií dvojího užití, Vývoz zboží a technologií dvojího užití, Zprostředkování zboží a technologií dvojího užití, Technická pomoc pro zboží a technologií dvojího užití a Tranzit a přeprava zboží a technologií dvojího užití. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

První službou v rámci tohoto odvětví je služba Výroby vojenského materiálu. Tato služba byla stanovena nad rámec požadavku směrnice na regulaci. Úřad v otázce nastavení regulace tohoto odvětví oslovil gestora dané oblasti Ministerstvo průmyslu a obchodu, který Úřadu poskytl základní informace o dané oblasti a odkázal na materiály dostupné na webových stránkách ministerstva. Dále vyšel z vyhlášky č. 210/2012 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/821. Na základě těchto informací návrh vyhlášky definuje službu jako Výroba vojenského materiálu. Kritérii poskytovatele regulované služby u této služby je za prvé to, že ten, kdo danou službu poskytuje musí splňovat podmínku, že se jedná o výrobce vojenského materiálu podle vyhlášky č. 210/2012 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů a za druhé kritéria středního podniku nebo velkého podniku. Velikost podniku se stanovuje v souladu s evropským doporučením Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků. Toto doporučení je základním kritériem, které směrnice k rozdělování povinných subjektů používá, a proto to tak činí i tento návrh vyhlášky. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho, o jaké kritérium se jedná.

V případě naplnění kritéria velkého podniku je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven režim vyšších povinností. V případě naplnění kritéria středního podniku je stanoven režim nižších povinností.

Protože jsou v tomto odvětví všechny služby odvozeny od výše zmíněných právních předpisů, je možné v případě další služby – Obchodování vojenského materiálu, Výroba zboží a technologií dvojího užití, Vývoz zboží a technologií dvojího užití, Zprostředkování zboží a technologií dvojího užití, Technická pomoc pro zboží a technologií dvojího užití a Tranzit a přeprava zboží a technologií dvojího užití – analogicky odkázat na informace uvedené výše.

Službou Obchodování vojenského materiálu se rozumí vývoz, dovoz, prodej nebo nákup vojenského materiálu podle zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a jeho prováděcích právních předpisů.

Jakmile tedy nějaký orgán nebo osoba odpovídá výše uvedeným kritériím a poskytuje tak alespoň jednu uvedenou službu, stává se povinnou osobou podle zákona – poskytovatelem regulovaných služeb. V rámci tohoto odůvodnění je také potřeba uvést, že přestože každý poskytovatel regulované služby může naplnit jedno nebo více kritérií v dané službě nebo dokonce může poskytovat více regulovaných služeb, je mu zákonem následně přiřazen pouze jeden režim poskytovatele regulované služby (jedná se o ustanovené zákona týkající se stanovení režimu poskytovatele regulované osoby) – pokud tedy alespoň u jedné regulované služby naplní podmínky pro tzv. režim vyšších povinností poskytovatele regulované služby, musí ke všem regulovaným službám přistupovat z pohledu režimu vyšších povinností (nehledě na prvotní režim přiřazený těmto službám v návrhu vyhlášky).

K Odvětví: Vesmírný průmysl

Odvětví Vesmírného průmyslu je posledním z odvětví uvedených v příloze návrhu vyhlášky. Regulace tohoto odvětví je v souladu s požadavky směrnice, protože je uvedeno také v její příloze I. Toto odvětví nebylo regulováno v rámci předcházející právní úpravy. Odvětví podle tohoto návrhu vyhlášky obsahuje jedinou službu, kterou je zajištění podpory poskytování služeb využívajících kosmického prostoru. Regulovanou službou ve smyslu zákona se daná služba stává, jakmile orgán nebo osoba, která tuto službu vykonává, naplní také kritérium poskytovatele regulované služby – zároveň se tak tento orgán nebo osoba stává poskytovatelem regulované služby.

Tato služba odpovídá požadavku směrnice na regulaci „*provozovatelů pozemních infrastruktur vlastněných, spravovaných a provozovaných členskými státy nebo soukromými subjekty a podporujících poskytování služeb využívajících kosmického prostoru, s výjimkou poskytovatelů veřejných sítí elektronických komunikací*“. Úřad v otázce přesné transpozice požadavku směrnice opakovaně oslovil gestora dané oblasti – Ministerstvo průmyslu a obchodu, které se však k této otázce nijak nevyjádřilo. S ohledem na obsah směrnice vede reference na právní úpravu čl. 44 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/696 ze dne 28. dubna 2021, kterým se zavádí Kosmický program Unie a zřizuje Agentura Evropské unie pro Kosmický program a konkrétní umístění této „*ground-based infrastructure*“ stanovuje prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2016/413 ze dne 18. března 2016 o určení lokalizace pozemní infrastruktury systému vytvořeného v rámci programu Galileo. Z informací dostupných Úřadu nejsou v tomto okamžiku v České republice žádné orgány nebo osoby naplňující daná kritéria a z tohoto důvodu se jedná o zahrnutí odvětví do regulace pouze z důvodu provedení správné transpozice směrnice. Návrh vyhlášky proto přistupuje k definici služby a jejích kritérií doslovným převzetím definice a kritérií obsažených ve směrnici. Tato kritéria jsou také určující pro prvotní přiřazení režimu poskytovatele regulované služby, podle toho o jaké kritérium se jedná. V případě těchto kritérií je výchozí režim poskytovatele regulované služby stanoven na režim vyšších povinností, jak v případě kritéria středního, tak v případě velkého podniku. V tomto případě se jedná o stanovení vyššího režimu pro střední podniky nad rámec požadavku stanoveného směrnicí. Návrh vyhlášky však tuto úpravu s ohledem na výše uvedené informace a povahu případného poskytovatele této služby považuje za důvodnou a přiměřenou. Lze důvodně předpokládat, že směrnice odkazuje v tomto případě na pozemní infrastruktury služeb systémů typu Galileo nebo EGNOS a jedná se tedy o služby mající enormní význam na společnost.